

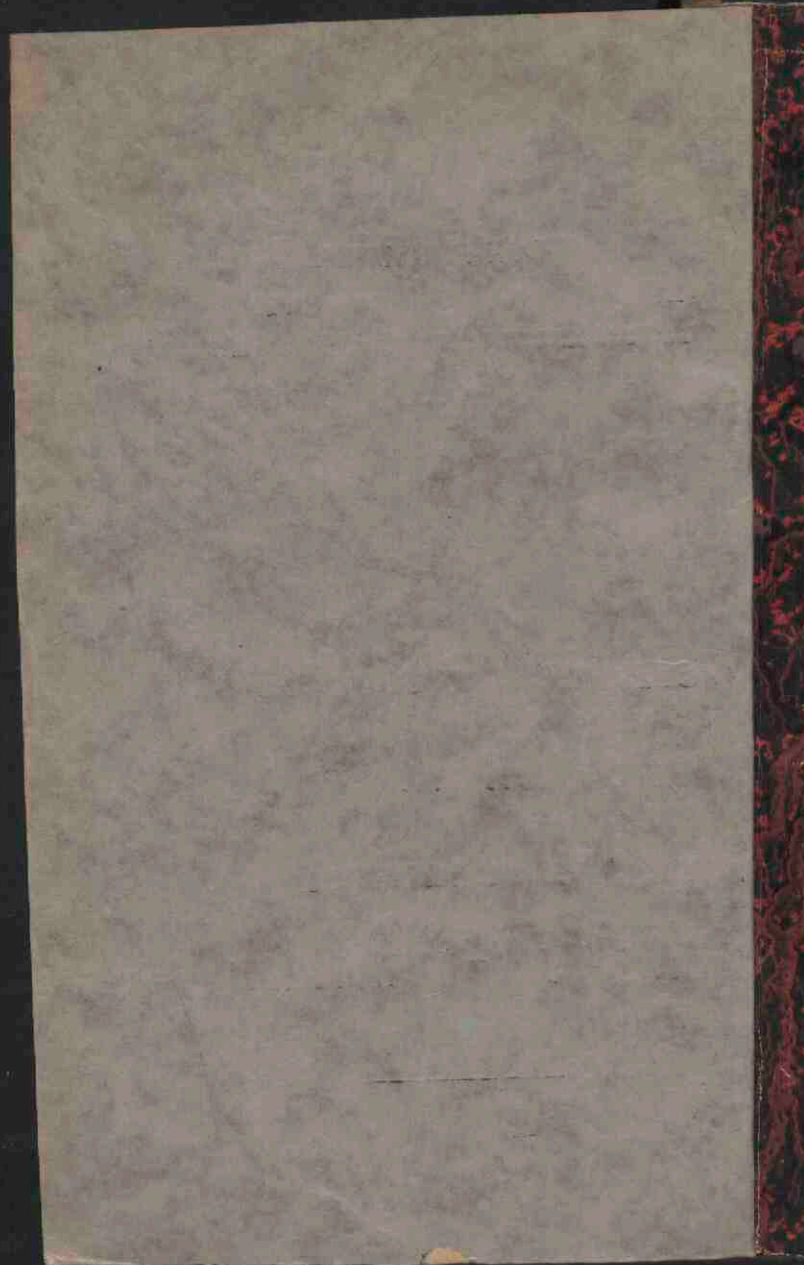
Romeo en Julia : tooneelspel

<https://hdl.handle.net/1874/368920>

BIBLIOTHEEK DER RIJKSUNIVERSITEIT
TE UTRECHT

1929

Verzameling tooneel-
stukken uit de
nalatenschap van
Prof. Dr. J. te WINKEL
No. 499

Dr J. la Monteb
N 753 a

R

Na

499

ROMEO EN JULIA,

T O O N E E L S P E L,

I N

V Y F B E D R Y V E N.

Naar het Hoogduitsche van den heere WEISZE.

Omnia vincit amor —

(D. P. J. Nylentbrach)

OVID.

(Amst. 1775)

N 5
BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT.

ALL

139

139

139

VOORBERICHT

VAN DEN

HOOGDUITSCHEN DICHTER.

De inhoud van dit tooneelftuk rust op eene gebeurtenis der veertiende eeuw, door GIRALOMO CORTE in zyne *Historie van Verona*, door BANDOLO in een zynen *Kertelsels*, en door LUIGI DA PORTO, ons verhaald. SHAKESPEAR, die de natuur zo gelukkig kopieerde, of door wien zy veel-
eer, gelyk POPE zegt, zelf sprak, heeft haar voorlang reeds bearbeid; en wie kent de *Romeo en Julia* van dezen dichter niet? Het ware derhalve wel eene groote vermetelheid, indien de Hoogduitsche dichter het waagde, zich by hem te vergelyken? Zy zou het by zulk een stout oogmerk geweest zyn. Maar, schoon dit stuk vol is van oneindige schoonheden, was het echter nimmer het meesterstuk van SHAKESPEAR. Hy had, gelyk in *Shakespear illustrated* breedvoerig aangetoond word, zyne fabel niet uit de bovengenoem-

noemde origineelen, maar uit eene zeer elendige Fransche overzetting, of, 't geen noch waarschynelyker is, uit eene Engelsche overzetting van die Fransche, genomen (*). Verscheiden der schoonste plaatsen zyn daar geheel weggelaten, andere zeer ongeschikte weder daarby verdicht, en de hoofdgebeurtenis van *Juliaas* ontwaaking terwyl *Romeo* noch leeft, vind men 'er in 't geheel niet: SHAKESPEAR heeft haar dus ook niet gebruikt. In tegendeel heeft hy zyn stuk met vele lage, overtollige, en niets ter zake doende dingen overladen: het welig vernuft vloeit op verscheiden plaatsen zodanig over, dat het in het kinderachtige vervalt. 't Menigvuldig rymen, waarvan hy gebruik maakt, verzwakt de waarschynelykheid der naturelyke samenspreking, die in de tooneelgesprekken zo onontbeerlyk is, vooral wanneer de bedryven uit het burgerlyk leven genomen

(*) De titel der Fransche is: *Histoires Tragiques extraites des Oeuvres de Bandel, à Paris, 1571.* Eene woordelyke overzetting van de *Romeo en Julia* daaruit, vind men in het tweede deel van *the Palace of Pleasure, London, 1576.* Dit is eene verzameling van *Vertelsels*, die zekere WILLIAM PAINTER uit verscheiden Griekse, Latynsche, Spaansche, en Italiaansche schryvers vertolkt heeft: doch sommigen zyn slechts uit Fransche overzettingen genomen, van welken *Romeo en Julia* eene is.

men zyn (*): eindelyk is het, gelyk GARRICK daarvan zegt, zo vol *Jingle* en *Quibble* (†) gepropt, dat men het in later' tyden zelfs niet op het Engelsch tooneel, zonder groote en gewigtige veranderingen, heeft durven vertoonen. Behoudens deze veranderingen zou eene bloote overzetting op ons Hoogduitsch tooneel bezwarelyk wél uitgevallen zyn. De Hoogduitsche dichter heeft derhalve getracht een geheel nieuw stuk daaruit samen te stellen, en BANDELLO en LUIGI DA PORTO tot leidslieden aangenomen. Of zyne pooging hem wél gelukt is, laat hy de oordeelkundigen besliffchen. Zyne gewone beschroomdheid heeft hem geraden eerst door de openlyke vertooning het oordeel van 't publiek daarover af te wachten. Deze is zelfs herhaalde malen geschied. Ware de smaak van hetzelfde reeds zo gezuiverd, dat men deszelfs goedkeuring voor geheel onberispelyk houden kon, zo zou de dichter reden hebben, om 'er moedig op te zyn. Doch, moet hy niet weder schroomen, dat hy den gelukkigen uitslag alleen hebbe te danken, aan de voortreffelyke uitvoering der tooneelspelers, welken hy hiermede openlyk zyne erkentenis betuigt?

Het

(*) Dit is het oordeel des schryvers van *the Companion to the Playhouse*.

(†) Woord- en klankspelingen.

Het zy zol de tranen der aanschouweren, *Romeo* en *Julia* toegevloed, mogen zyne rechtvaardiging zyn. Het hoofdoogmerk is, ten minste op het tooneel, bereikt, indien al de fynere oordeelkundige by eene koude onderzoeking noch vele gebreken ontdekte. Alleen wegens eenige kleinigheden moet hy zich verdedigen. Mischien vindt men de spraak der twee gelieven te welig? — Zy is het. Maar de dichter heeft ze hen met voordacht dus gegeven, omdat hy 'er den grond in de natuur en in de gesteldheid der jonge menschen toe meende te vinden. De hartstogt der liefde, indien zy een paar tedere harten geheelingenomen heeft, word meestyds welig en geestverrukkende: zy sleeft de inbeeldingskracht aan, en deze is alsdan gewoon alles wat haar voorkomt aan te grypen, en op haren toestand betrekkelyk te maken: zy kweekt eene tedere zwaarmoedigheid, en deze vind vermaak in tafereelen, die hare inbeelding streelen.

Eene andere bedenking is by de vertooning der twee laatste tooneelen des laatsten bedryfs in hem ontstaan. Deze schynen, na de treffende tooneelen die voorafgegaan zyn, te min onderhoudende te wezen. Evenwel behooren zy tot het geheel. By 't

le-

lezen van 't stuk mist men ze , maar by de vertooring , waar zich het hart alleen voor het verliefde paar interesseert , en zodra dit daaraan ontrukkt is , verder niets zien noch hooren wil , heeft men geoordeeld ze wel te kunnen missen. Zy zyn daarom by de laatste vertooringen weggelaten , en men heeft ook hier met het vyfde tooneel gesloten. Is het publiek met deze verkorting te vreden geweest , waarom zou de dichter zich dezelve niet laten welgevalen ?

* * *

*

PERSONAADJEN.

MONTECCHIO, } twee hoofden der voornaamste
CAPELLET, } familiën in Verona.

ROMEO, zoon van MONTECCHIO.

JULIA, dochter van CAPELLET.

Mevrouw CAPELLET.

LAURA, vertrouwde van JULIA.

BENVOGLIO, een geneesheer te Verona.

PIETRO, bediende van ROMEO.

Het tooneel verbeeld in de vier eerste bedry-
ven eene zaal in 't paleis van *Capellet*, en
in het vyfde bedryf de begraafplaats
van dat geslacht.

ROMEO EN JULIA,

TOONEELSPEL.

EERSTE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

JULIA, *alleen.*

Reeds sloeg de klok twaalf:... ach! het sterfuur myner liefde!... Straks zal myn Romeo verschynen, om my te verlaten... ach! mischien voor eeuwig te verlaten!... Voor eeuwig?... gewislyk! — Zou my het noodlot in den slag, dien het my door deze scheiding toebrengt, gunstiger wezen, dan toen het myne wenschen vleide? Loutere trekken, loutere valsheid! In den zoetsten drank vermengt het zyne wrangste bitterheid!... ô Liefde, liefde, liefde! hoe diep heeft uw zaad wortel geschoten! hoe schielyk is het opgegroeid, gerypt; en nu... geen zonnestraal, die my uwe vruchten laat inzamelen! Louter wolken, louter stormen!... ô! Hoe verscheuren zy myn elendig hart!... Nu noch de laatste, de vreeslykste storm:... hy tast den wortel aan... myn hart bloed: och! mogt het in deze myne laatste omhelzing doodbloeden!... Stil!... wie genaakt de deur!... is hy 't?... Neen, 't gerucht komt van de zaaldeur... Hemel! zo wy verraden waren! zo Romeo thans kwam!

O

me!

me!... myn vader kwam ook en myne moeder!... ontzettelyk!... (De deur word geopend, en Laura treed binnen.) Ha! Laura...

T W E E D E T O O N E E L.

J U L I A, L A U R A.

J U L I A.

Wat wilt gy, Laura, op zulk een' ongelegen tyd?.. Wilt gy mynen kommer de vertroosting van den slaap niet vergunnen?

L A U R A.

ô! Indien deze u verkwikte, zou ik u niet geftoord hebben!

J U L I A.

Hoe dan? indien ik hem verwachtte?... Ga, laat my alleen!

L A U R A.

Ik kan u niet verlaten. 't Is het bevel uwer moeder, die ik zo even ontkleed, en ter rust gebragt heb.

J U L I A.

En wat zult gy hier doen?... Ik behoef geene getuigen myner klagten... Hoort gy hoe de nachtegaal hier buiten zingt? De stilte der nacht en de eenzaamheid zyn vrindinnen der droefheid, en wie my haar beneemt, is — myne vyandin!

L A U R A.

Gy hebt ongelyk, jongkvrouw! Uwe goede moeder wil juist, dat gy u met deze ftoorfters uwer gelukzaligheid niet te gemeenzaam zult maken. Het lyden verteert u zichtbaarlyk: de rozen verbleeken op uw

aanvallig gelaat: dag en nacht treurt de jammerende
schoone, en waarover?

JULIA.

Ach! Tebaldo was een beminnellyk man! weet gy
niet dat hy thans eene spyze is der wormen? ga tot
zyn graf, en zeg my, hoe veel noch van hem ove-
rig is!

L A U R A.

Maar, liefste Julia, gy hebt hem genoeg beweend.
Men zou de dauwdruppelen kunnen tellen, als men
uwe tranen kon tellen...

JULIA.

En echter heb ik den dood noch niet vermurwd
om hem aan ons weder te geven!

L A U R A.

Ik weet my evenwel niet te herinneren, dat gy
uw' neef, voor zyne dood zo hartelyk bemind hebt?

JULIA.

Dat kan zyn! doch de starren glinsteren by nacht
veel helderer dan by dag, en in de duisternis des grafs
blinken de verdiensten veel helderer dan wanneer het
licht des levens haar verdonkert.

L A U R A.

Maar wat zoud gy doen, indien gy een' minnaar,
een' bruigom, een' geliefden echtgenoot op deze wyze
verloort?

JULIA.

Wat zegt gy? Schrikkelyke Laura! ik? ik? ik zou
my het hart uit het ligchaam rukken, en 't in zyn graf
werpen... Ik? myn' minnaar, myn' bruigom, myn'
echtgenoot, de helft myns levens, myn levenszelf!...
o! Spoed u weg, Laura! laat my alleen.

L A U R A.

Neen, ik kan noch durf u niet verlaten. Leg u ter ruste, ik zal by u waken. Als akelige droomen u beangstigen, zal ik u by de hand vatten...

J U L I A.

Neen, neen, myne droomen zyn aangenaam: want ik verschynt my meesttyds in myn doodkleed, dat my beter past dan een bruidskleed... Ga, myne goede Laura! laat my dit geluk genieten!

L A U R A.

Ik zeg u, ik durf niet. Uwe moeder zeide my meer dan eens: Verlaat Julia niet! ik beef voor haar. Morgen vroeg zal ik by haar komen; zorg, dat ik u by haar vinde!

JULIA, de handen wringende, en in diep gepeins, alleen met zichzelf sprekende, heen en weder over het tooneel gaande.

ô Hemel!... Weder een trek van 't onverbiddelyk noodlot!... Nu moet hy haast komen!... Doch zou ik 't venster niet kunnen openen, en... maar Laura zal my tegenhouden... Ongelukkige Julia! in uwe laatste omhelzing verraden!... hy zal door zyn' laatste kusch uwe liefde niet verzegelen?... ô Romeo, Romeo!...

L A U R A, ter zyde.

„Wat 's dit? telkens heeft zy den naam van haar doodyksten vyand, den moorder van Tebaldo, in den mond!...” Ach! myne Julia, vergeet dien verrader, dien booswicht...

JULIA. *Wohy zvolam!*
 Vermete!... (*Verschrokken ter zyde.*) „Hemel!
 wat zeide ik?... Stil! Laura, men mogt u hooren.

L A U R A.
 En schoon hy my zelf al hoorde! Is hy niet de
 stoorder van uwe rust, en van de rust uwer gaut-
 sche maagschap? de moordenaar van uw' neef?

J U L I A, *zeer achterhoudend.*

Neen, Laura, ik wil het u in 't geheim vertrou-
 wen; maar gy moet het niemant zeggen: hy trok niet
 het eerst den degen; hy smeekte Tebaldo zich stil te
 houden, en zyne jeugdige oplopendheid te bedwin-
 gen: tweemaal wong Romeo hem den degen uit de
 hand en gaf hem denzelven terug: vergeefs! hy liep,
 als razend, gedurig weder op Romeo toe, en einde-
 lyk zelf in den degen, dien deze tot zyne verdedi-
 ging getrokken had:... maar ik bezweer u, verraad
 my niet!

L A U R A.

En gy verdedigt hem?

J U L I A.

Kan ik anders? Geloof my, Romeo is een bemin-
 nelyk jongeling.

L A U R A.

Doch, waarom weent gy dan altoos over Tebaldo?

J U L I A.

Als ik niet over hem weende, durfde ik niet wee-
 nen, en... Laura, ik moet weenen! Ziet gy dezen
 ring?... (*Zy toont haar de band.*) als ik dien ver-
 loor, zoude ik dit verlies beklagen, niet wegens deze
 schitterende steenen, maar wegens hem die my den-
 zel.

zelve schonk. Als ik dezen nu daarenboven verloor..
 ô! Bedenk, Laura!

L A U R A.

Ik versta u niet... Doch, — welk eene schrikke-
 lyke gisfing!

J U L I A.

Gy noemt die schrikkelijk?... Wat noemt gy zo?
 Schrikkelijk! voor wie?... voor my? Ik zag in myne
 kindsheid het mannetje eener tortelduive aan de zyde
 zyner gade vertreden: zy kirde. Hoe noemt gy dit?
 Het was wel schrikkelijk voor haar!

L A U R A.

Ik zeg noch eens, ik versta u niet. Zou eene on-
 gelukkige liefde... immers bemint u de graaf van
 Lodrona?...

J U L I A.

Stil! noemt gy dit ook niet schrikkelijk? ô Ja! Gy
 kunt het niet schrikkelijk genoeg noemen... de graaf
 van Lodrona?... Ik sidder!

L A U R A.

Liefste Julia, ik zie dat in uw hart een verborgen
 worm knaagt! Wy zyn alleen: gy kent myne tedere
 liefde tot u: ontdek u aan my: mischien kan ik u
 troosten.

J U L I A.

Arme troosteres! in het graf is troost voor my,
 anders nergens! Gy zyt wel een goedig meisje; maar
 bemint gy ook mynen vader, myne moeder niet?

L A U R A.

Ik bemin hen; maar niet om myne Julia te verraden;
 neen, liever wilde ik...

JULIA.

Gy wilt my dan niet verraden?

LAURA.

Neen, ik zweer u...

JULIA.

Goed, gy zult alles weten, gy moet het weten: doch gy zoud beter doen met den worm, die aan de roos knaagt, niet op te graven. Mischien zal het geheim uw hart verscheuren, wanneer gy het aan 't myne ontrukkt... 't Is nog tyd; ga, Laura, en waardeer beter 't geluk der rust, dat gy zo begeerig zyt aan my op te offeren!

LAURA.

Neen; gy hebt my reeds te veel gezegd, dan dat het uw belang zelf niet vereischen zou om my alles te zeggen, en ik zou mischien noch vreeslyker dingen gissen, dan...

JULIA.

Dan wat? Kan 'er iets vreesfelykers zyn, zo noem het my, op dat ik my daarmede troosten kan!... Doch gy hebt gelyk. Ik moet het u zeggen; ik móet!... Noemde gy straks niet eene ongelukkige liefde?... Wacht! laat my eerst naar 't venster gaan...
(Zy treed naar het venster.)

LAURA, ter zyde.

Wat mag deze voorbereiding beduiden? Reeds begint my myne nieuwsgierigheid te berouwen!

JULIA, aan het venster.

Noch is hy'er niet... Hoe lagcht de liefelyke maan my toe!... ó! Vertraag thans uwen loop: gy zyt eene vrindin der zwaarmoedigheid en der liefde!..

(Zy keert terug.) Ja, myne Laura, noch is hy 'er niet.

L A U R A.

Van wien spreekt gy, Julia?

J U L I A.

En gy raad dit niet?... Als ik zeg, ik bemin een' man: wat sterveling kan het zyn dan Romeo!... Gy deinst te rug?... Gy verbleekt?... (Zy houdt de hand voor de oogen.) Ó! Wat heb ik gezegd!

L A U R A.

Dan Romeo?... bezint gy u wel, liefste Julia?

J U L I A, *peinzende.*

Ja, ik heb het gezegd, ik bemin hem!... Gy ver raad my immers niet?... Ó Romeo, Romeo!... Voel, Laura, hoe my op 't noemen van zyn' naam het hart klopt.

L A U R A.

Hemel! — Hoe en waar hebt gy dezen man leeren kennen? Ik sta verbaasd!

J U L I A.

Hebt gy hem ooit gezien? Ach! gy zoud niet verbaasd staan, als gy hem gezien had... Herinnert gy u noch het feest, dat myn vader, voor eenige maanden, op myn' geboortedag gaf?... Oeh! dat ik 'er nooit een' gehad had!... Gemaskerd is hy onder de andere dansers toen ingeslopen!

L A U R A.

Ja, ik herinner my, dat ik daarvan gehoord heb.

J U L I A.

Neen, gy moest hem gezien hebben, gezien!... Hem te zien en hem te beminnen was hetzelfde. Ik zag hem, Laura, en myn hart volgde myne oogen...
ach!

ach! dat hart te schielyk met alle de aangename onrusten der liefde vervuld! ... Doch ik sprak ook met hem! ik hoorde den zilverachtigen klank zyner stem, en het geluid der speeltuigen was wanklank in myne ooren. Mercutio had my met zyne yskoude hand aangeraakt. Toen hy my na zynen vermoelijenden dans tot myne zitplaats terug geleidde, reikte my Romeo zyne zyden, zyne zagte, ó! zyne lieve, warme, welkome hand! Met iedere vinger, die my aanroerde, drukte hy my een' pyl der liefde in 't hart! en, ach! hoe zweefde het blakende meisje in een' hemelschen dans daarheen! Doch toen kende ik hem noch niet by naam, den liefdegod, over wien zich de vergadering in de danszaal, ik weet niet, of met een meer eerbiedig stilzwygen, of met een meer welsprekende yverzucht, verwonderde. Dit weet ik, dat het arme meisje, dat gy hier voor u ziet, in liefde verzonken was, offchoon zy voor de aanwezenden op lucht scheen te wandelen. Hy wierd ontdekt. Romeo kon niet verborgen blyven. Gy weet het gevolg!

L A U R A.

En kon de naam van Romeo dien schielykontvlamden gloed niet uitdoven? Daar my de haat tuschen de Capelletten en Montecchioos maar al te wel bekend is, zou ik gedacht hebben, dat de naam Montecchio...

J U L I A.

Zottin! klinkt hy niet schoon? Noem my een' beteren. De haat? ó! de haat! .. al wat hy my kon ingeven, verfmolt als sneeuwvlokken voor den adem

der zoete lucht, en bevruchtte de liefde in het binnenst van myn hart.

L A U R A.

Maar de hoop van zulk eene liefde... vanwaar kost gy die verkrygen?

J U L I A.

Ach! Laura, deze groeit in den onvruchtbaarsten grond, als de liefde dien verwarmt. Onze wederzydsche neiging, dacht het onnoozele meisje, kan misfchien het middel tot eene vaste en duurzame vrede worden. Zyn niet dikwyls oorlogende vorsten door zulk een' band bevredigd?.. Wy hadden reeds een' heimelyken vrind, die daaraan arbeidde; ja, gy weet zelve, dat de grooten van Verona deze vyandschap zochten te dooden!

L A U R A.

Maar, waar hebt gy dezen man vervolgens gezien? Uwe beiderzydsche verwydering, had, dunkt my, den eersten indruk licht kunnen uitwischen.

J U L I A.

Hoe weinig kent gy de liefde, Laura! zy is, als eene gedachte, die zich in één' oogenblik tot de hoogste star verheft. Romeo was gelyk de schaduw myner ziele! trad ik op het balkon, zo zag ik mynen Adonis voorbygaan: stond ik aan het venster, zo gevoelde ik het zoete lagchen zyner lonkjes uit het venster tegen my over: in de kerk hoorde ik zyne stem zich met engelenstemmen vermengen! Wat zult gy zeggen? Als ik eens by nacht hier aan dit zelfde venster stond, en myne zuchten de koele lucht toevertrouwde, stond
hy

hy ginds aan dien oranjeboom geleund... Ach! daar ontdekten wy elkander het eerst onze liefde, wy zwoeren ze elkander voor eeuwig! ó! Welk eene verrukking! Alle de minnegoden streelden ons met hunne wicken, en verspreidden alle de liefelyke geuren van het gebloemde rondom ons. Balzem vloeyde van Romeoos lippen! myne ziel zwom in eene onuitsprekelyke wellust! Het was eene nacht als deze, behalve dat de maan niet met zulk eene gemaakte vrindelykheid lagchte: neen, zy lagchte als een kind op den schoot van zyne moeder.

L A U R A .

Is het mogelyk? ... Ach! nu verwonder ik my over niets.

J U L I A .

Hoor! Gy zult u noch minder verwonderen. Wy wierden 't eens, eikander by Benvoglio nu en dan te spreken,

L A U R A .

Uw' geneesheer?

J U L I A .

Ja; thans waarlyk een geneesheer voor onze bloedende harten! Wy konden ze hem te beter openen, dewyl hy het vertrouwen van onzer beider oudren had, en alle voorbereidfelen tot hunne verzoening maakte: ja, reeds had hy eenen grooten stap daartoe gedaan, toen... Hemel! op deze gedachte, doorsteekt de heillooze degen, die Tebaldo het leven roofde, my altyd het hart! .. Ach! Gy weet noch den akeligen dag, die de bloesfems onzer hope deed afvallen.

L A U .

L A U R A.

Ja, helaas! een droevig paaschfeest! noch droeviger door uwe gebeurtenis!

J U L I A.

Maar gy weet de waarheid niet: de haat myner magen heeft haar vervalscht!.. Een groot getal koetsen had zich, by de Borforische poort, omtrent het kasteel Vecchio, verzameld: daaronder was een menigte onzer beider bloedverwanten. Zy geraakten aan elkander; bloed vloeide van weêrsyden: toen kwam de engel Romeo, vol van die vrede, die onze liefde stichten zou, en zocht de leeuwen door honigzoete woorden tot bedaren te brengen; doch de woevende Tebaldo... ô! Ik heb 't u reeds verhaald. Romeo wierd wegens dezen moord uit Verona verbannen.... Gy zaagt myne tranen vloeijen: ... eene zee van tranen heb ik geweend! Gy waande, zy vloeiden voor Tebaldo? maar geene, zelfs niet eene schaduw eener traan gold hem: alle golden zy Romeo!

L A U R A.

En gy weent noch? Heeft dan de tyd zyner verwydering die niet een weinig kunnen doen opdroogen? Ik weet wel, dat 'er een gerucht liep, alsof hy noch hier verborgen ware; doch ik heb het niet geloofd. Zou de scherpsziende haat der Capelletten hem niet voor lang ontdekt hebben?

J U L I A.

Ach! hierin ligt het schrikkelijke dezer nacht! Benvoglio had hem in een klooster by een' zyner vrienden verborgen. Wy troostten elkaer door brieven: doch

doch de geest van vervolging begint, de duisternis zyner verblyfsplaats op te klaren: hy moet vlugten, of... hy moet sterven! Ach! zal ik zyne scheidings overleven? neen, Laura! neen, Romeo!... En gy wilt dat ik niet weenen zal? dat ik in weeklagen myn ziel niet verzuchten zal? en dit is het uur van afscheid? Neen, goede Laura, dat kan niet zyn! ô Romeo! Romeo!

L A U R A.

Wat zegt gy? en gy verwacht hem hier?

J U L I A.

Ja, Laura!.. Ziet gy? hier, door deze deur, die in den tuin loopt, zal hy hierin komen... (*Zy nadert Laura.*) Stil! hoort gy de bladeren in den tuin niet ritselen?... ja... de granaatboom onder myn venster word geschud... Hy is 't! ô Laura, beste Laura! Zoud gy my kunnen verraden?... Maar zie!.. (*Zy vertoont haar een dolk.*) Zo ge my verried!.. Kan eene dochter van Antonio het wagen, den zoon van Montecchio te beminnen, zo kan zy het voorzeker ook wagen, te sterven!

L A U R A.

ô! Werp dit verschrikkelyk werktuig des doods weg! Kunt gy aan myne stilzwygendheid twyfelden?... Als gy dit kunt, ben ik uw vertrouwen niet waardig!

J U L I A.

Verfchoon my, myne vindelyke Laura! maar ras, verlaat my! want één verloren oogenblik is thans voor my eene verloren eeuw!.. Ach! hoe begint myn hart

hart te smelten!.. Voort, Laura, haast u, ga, opdat ik mynen Romeo de deur opene...

(Zy treed zagtjes naar eene achterdeur.)

L A U R A.

Goed, ik zal in de voorkamer wachten... (In 't beengaan.) Schrikkelyke ontdekking! wat einde zal dit nemen!

DERDE TOONEEL.

JULIA, ROMEO.

JULIA.

Zyt gy 't?

ROMEO, in 't uitkomen.

Ik ben 't?

JULIA, hem om den bals vallende.

ô Romeo!

R O M E O.

ô Julia!

(Zy zien elkander aan, sidderen, en weenen.)

JULIA, na een taamyk lang stilzwygen.

Gy zyt Romeo, en wilt my verlaten?

R O M E O.

Gy wilt immers niet, myne Julia, dat ik sterven zal? Straks na het aanbreken van den dag zal men my, op het gerucht dat ik noch in Verona ben, laten opzoeken, en denk, als men my vinde! denk Julia!

J u.

J U L I A.

Neen, ontzettelyke gedachte! spreek niet van't aanbreken des dags! zal de dag u niet aan my ontrukken? Ach! mogt zy eeuwig duren, deze nacht! By u behoef ik geenen dag: de diepste middernacht is door u helder!.. ó Romeo! en gy wilt my verlaten? wanneer zal voor my weder een zon schynen!

R O M E O.

Gelooft gy, dat myn hart minder bloed? Ach! kost gy't zien!... maar neen, neen! Gy moet myn leed niet half kennen! Julia!.. ó! in deze woorden ligt alles... Julia zal ik verlaten?

J U L I A.

Maar ik wil u niet verlaten... (*Peinzend.*) Romeo!.. deze gedachte gaf my de god der liefde in... ik wil met u gaan!

R O M E O.

Wat zegt gy?.. Neen, Julia, dit kan niet wezen!

J U L I A.

Dit kan niet wezen, Romeo; en gy bemint my? Heeft de liefde niet veel onmogelyker dingen mogelyk gemaakt? Ik wil myne künne in manskleedren verbergen; ik wil deze lange hairen afsnyden, en u overal volgen: myne tedere zorgvuldigheid zal u uwe vlugt verzagten: in de hitte des dags zal ik u verkoelende dranken bereiden, en tegen de verkoudende nacht zullen u myne omhelzingen beschutten: de ruwste wegen zullen my in uw gezelschap liefelyk zyn, en de scherpfste doornen my niet steken. ó Myn beminde! myn gemaal! myn Romeo! Kan ik
by

by u ongelukkig zyn, of zal ik het niet zyn, zonder u?

ROMEO.

Ja, gy zult by my, gy moet met my ongelukkig zyn. Laat af, laat af met deze hartroerende bede! Gy grieft my te feller, omdat ik uwe bede u niet kan inwilligen!

JULIA.

En waarom niet? Kan Romeo ook wreed zyn?.. Ach! nu zie ik dat gy een zoon van Montecchio zyt.

ROMEO.

En ik, Julia, zou kunnen zeggen, dat gy thans eene dochter van Antonio waart, wanneer de liefde u dit verwyrt niet ingaf... Niet waar, gy bemint my?.. ó Ja! Gy bemint my onuitsprekelyk, gelyk ik u doe; en zoud gy niet ongelukkig zyn, wanneer gy my ongelukkig maakte?

JULIA.

Dus zoude ik u ongelukkig maken, als ik u verzelde?

ROMEO.

Bedenk uw' stand en den mynen! In zulk eene verkleeding...

JULIA.

Stil! Romeo, schaam u! Is de stand eener bevestigde tederheid niet de hoogste waarde eener minnende vrouw?

ROMEO.

Ja, maar onze verbindtenis weet niemant dan de Hemel

hemel en onze harten... Doch ik wil niet van den stand spreken: bedenk het gevaar...

JULIA.

Het gevaar, Romeo? Dang alle de pylen des ongeluks, die u kunnen dreigen, uit, en zie, of ik ze niet alle met deze myne borst opvangen, en dan noch een bly gelaat vertoonen zal.

ROMEO.

Het doodsgevaar, myne Julia, is het niet dat my verschrikt: duizendmaal wil ik myn leven voor het uwe weggeven, en gedurig noch vragen, of ik niet noch tienduizend levens u te schenken heb: maar het gevaar eener eeuwige scheiding... ja, liefste Julia, hierin ligt het verschrikkelyke!

JULIA.

Dit zou verschrikkelyk zyn! ja; maar wie zal ons scheiden?

ROMEO.

Geloofst gy niet, myn lief, dat, zodra gy vermist wierd... (en denk zelf hoe ras dit geschieden zou!) dat geheel Verona zoude opontboden worden om ons te vervolgen? Welke wegen zouden de elendige vlugtelingen inslaan, waar de vervolgers hen niet zouden achterhalen? en achterhaalden zy ons; denk dan, wat uw onverbiddelyke vader aanvangen zou!

JULIA.

Ontzettelyk!

ROMEO.

Gy zoud leven, maar wat zou 'er van Romeo worden... van den moordenaar van Tebaldo... van den rover, van den onteerder van Julia? Iouter namen,

P

men,

men, die geen medelyden zouden verwerven, de liefde by menschen niet kunnen verontschuldigen, die alleen hun nietswaardig eigenzelf beminnen! niet waar? hy zoude op een moordschavot moeten sterven! en zou Julia hem overleven?

JULIA.

Neen, neen, Romeo!... Welk een schrikkelyk rooneel ontsluit gy voor myne oogen! ó! ik moet blyven, ik moet blyven, ik kan u niet volgen;... maar hoe zal ik uwe afwezendheid verdragen?

ROMEO.

Door hoop en geduld, Julia.

JULIA.

ó! De droefheid over u heeft beiden reeds gedood! de verbleekte Tebaldo heeft ze met zyne koude hand aangerakt, hare bloesfems zyn te samengekrompen; en beiden neigen zy het hoofd ter aarde.

ROMEO.

Zy neigen het hoofd, liefste Julia, maar zy behoeven noch niet dood te zyn. Onze scheiding zal alleen de winter onzer liefde wezen; eene liefelyke lentezon zal haar veel schooner weder doen opluiken.

JULIA.

Neen, geloof my, Romeo, eene eeuwige nacht zal haar bedekken.

ROMEO.

Verban deze schrikkelyke hersfenbeelden! Hoor, Julia! de prins heeft mynen vader beloofd, dat myne verbanning kort zal zyn! noch meer, byzelf wil insuschen aan de verzoening onzer beider ouderen arbeiden.

beiden. Denk, welk een hemel van gelukzaligheid het zyn zoude, indien wy onder de zegeningen van verzoende vaders en moeders onze liefde voor de oogden der waereld vieren mogten! denk, myne Julia, welk eene gelukzaligheid!

J U L I A.

Ja, eene bekoorlykſchoone vrucht! doch zy hangt veel te hoog, dan dat wy haar zonden kunnen bereiken. Eer wy tot haar komen, is zy lang afgeſlagen.

R O M E O.

Julia, wanneer alles verloren is, geene hoop meer opwaſt; ſtaat het ons altyd noch vry uwen eerſten voorſlag uit te voeren. Het zal my tienmaal lichter zyn, na eene korte afwezendheid, weder in Verona binnen te ſluipen, om u het vyandig lot onder eene verkleeding te ontrukken, dan nu. De liefde zal ons den weg wyzen; en kunnen wy dan dolen?

J U L I A.

ô! Waartoe zou Romeo my niet overreden! Ik zou u gelooven, zelfs wanneer gy my overreden wildet, dat ik u haten konde.

R O M E O.

Mantua, werwaarts ik ga, is naauwelyks eene dagreize van Verona, en hoe naby is dit voor de liefde!

J U L I A.

Neen, neen; gy ſpreekt niet wel: voor de liefde gantsche waerelden van elkander!

R O M E O.

Gy vergeet dat de liefde zich wicken verſchaft, wanneer zy eenen wensch heeft te vervullen... Ik laat mynen getrouwen Pietro hier. Het zal u niet moeilyk vallen, onder uwe vrouwen eene getrouwe

vrindin te vinden, aan wie gy uw hart en uwe wenschen vertrouwt: want wie bemint Julia niet?

JULIA.

Dan moet het Laura zyn! zy weet reeds het grootste gedeelte van myn droevig lot...

ROMEO.

Wel nu: ieder dag zal Pietro u een' brief brengen; ieder uur zal ik een' bode, een dagverhaal van myn kleinste bedryven, u toeschikken. Gy zult ieder geheime gedachte ervaren: met iedere ademhaling zal ik uwen naam noemen, en ieder luchtje zal u iets van my melden.

JULIA.

Dit geeft my eenigen troost, Romeo! Ik denk op niets dan op u! en als ik uw' naam niet meer uitstemelen kan, zal myn laatste adem dien noch zuchten.

ROMEO.

Bezoek dikwyls onzen onderlingen vrind, Benvo-glio! ik zal hem zeggen, dat hy steeds van my met u spreke...

JULIA.

En gelooft gy, dat ik een ander woord dan van u aanhooren zoude?

ROMEO.

Hy zal alle gelegenheden zoeken, om tot u te komen...

JULIA.

Hy zal die vinden, Romeo, hy zal die vinden! 't Van liefde krank zynde meisje zal schieklyk een' arts noodig hebben: maar wie zal haar kunnen genezen dan Romeo?

R o -

R O M E O.

Van alles wat u betreft zal hy my naricht geven. Voor ieder uur heb ik hem bepaald, waar hy my kan vinden, en ik zal geenen tred doen, zonder hem on-
derzicht te hebben! — ô Welk eene verrukking! —
wanneer wy ons weder zo trouw, zo teder als ooit
omarmen zullen, wanneer de vreugde ons de lippen
verzegelen zal, zódat wy ze slechts uitstamelen kun-
nen, doch wanneer onze van wellust kwynende oo-
gen elkander met eene veel treffender welsprekendheid
den uitgestanen kommer over onze scheiding melden
zullen, die alsdan met de tranen, welken over uwe gloei-
jende wangen rollen, voor eeuwig wegvloeijen zal:
dan, ô myne Julia! dan zal niets dan de dood ons
scheiden...

J U L I A.

ô! De dood! myn Romeo, de dood! — Zo ver-
rukkelyk als uw troost is, zo zegt myn hart my ech-
ter gedurig, dat hy ons eerst zal vereenigen! Ach!
dat ik slechts in uwe armen stierve!

R O M E O.

Julia! sla myn' buitendien reeds gebogen' geest niet
geheel ter neder: geef my voor 't minst den verkwik-
kenden troost mede op weg, van u eerlang vroly-
ker weder te zullen zien; dit is het eenige dat my
sterken, en my aan de wanhoop ontrukken kan. Neen,
myne Julia, doe het niet, de tyd van afscheid is na-
by... Hoort gy buiten den leeuwrik, den voorbode
des morgens, wel? Ik moet heen, ik moet heen,
Julia!

JULIA.

Neen, neen, het is de nachtegaal, en niet de leeuwrik! Gy behoeft noch niet te gaan!

ROMEO.

ô Ware het zo! maar ziet gy het schemerlicht niet reeds boven gindschen heuvel opflygen?

JULIA.

Neen, Romeo, geloof my, 't is de maan, die tot myn' troost aan den hemel vertraagt; vergun my ten minste noch eenige oogenblikken! — Ach! mischien de laatste, dat ik u zie!

ROMEO.

Ziet gy niet, dat de maan voor de haarnaderende zon verbleekt? doch uwe liefde kleur haar!... Nu, het zy zo! Neen, 't is noch geen dag, myn lief. Een uur in uwe omhelzing betaalt my duizendmaal myn dood.

JULIA.

Uw dood, Romeo? — Niet een oogenblik langer! ô! Vlied, haastig vlied, 't is dag!... Hemel! wie komt...

VIERDE TOONEEL.

JULIA, ROMEO, LAURA.

LAURA.

• Geliefdste Julia! ik hoor uwe moeder opstaan, ik vrees...

JULIA.

Ik ben elendig! ô Romeo! Romeo! gy moet heen! — geloof gy, dat wy ooit elkander weder zullen zien?

R o-

R O M E O .

Ik hoop het, myne Julia! Ach! wat zal dit een oogenblik van vreugde zyn!

J U L I A .

Gy hoopt vergeefs! Zie my noch eens recht aan!.. Gy schynt my bleek, gelyk het graf! schyn ik u ook niet zo?... ô Romeo! laat my myne ziel in de uwe uitademen! (*Zy valt hem om den bals.*) — en sterven.... (*Men hoort eene schel.*)

L A U R A .

Hemel! ... Mevrouw, uwe moeder, schelt om my... ga heen, mynheer!

R O M E O .

Julia! ongelukkige, geliefde Julia! (*Julia is in onmagt gevallen.*) Hare levensgeesten zyn vervlogen! ik moet my van deze droevige gelegenheid bedienen! (*Hy kuscht haar.*) myne schoone, myne dierbare, myne beste Julia! vaarwel! duizendmaal vaarwel! de engel der liefde moete u versterken, en zyne aangenaamste vertroostingen over u uitstorten! de dood zal ons niet scheiden, en als hy ons scheid, zullen we ons in 't graf weten te vereenigen... (*Tegen Laura.*) Help haar op, myne vrindin, troost haar! zeg haar, dat ik myne ziel hier laat, en dat noch tyd noch afzyn haar dezelve ontrukken zal. Uwe trouw zal u rykelyk beloond worden...

L A U R A .

Om 's Hemels wil! ga heen!

R O M E O .

Vaarwel... Julia, duizendmaal vaarwel!
(*Hy kuscht haar nochmaals, en vlugt door de achterdeur.*)

VYFDE TOONEEL.

JULIA, LAURA.

LAURA, *by zickzelve.*

Ik ben in doodsangst!... Indien hare moeder maar niet komt!... Ontwaakt zy, zo zal ze gewis niets dan den naam van Romeo in den mond hebben, en het ongelukkige meisje ware verraden... Ik moet zien, dat ik haar in haar slaapvertrek te bed bringe...

JULIA, *bykomende, ziet starende in 't ronde.*

Romeo! waar zyt gy?... Ach! waar is hy, Laura?... Heeft de ontrouwe my verlaten?...

LAURA.

Ik bid u, myne liefste Julia! herstel u! hy is weg: hy moest weg! Gy ziet: reeds is het heldere morgenrood opgedaagd! Uwe moeder heeft om my gescheld, en ik weet niet, waarmede ik my verontschuldigen zal...

JULIA.

Valsche Laura! waarom hebt gy hem laten vlugten?... Dit dacht ik wel... Romeo, Romeo!... Help my roepen, misschien zal hy ons noch kunnen hooren!

LAURA.

Ik smeek u om uwen Romeo, om uwer liefde wil! verzagt uwe smart! bedenk, zo gy hem verraad, dat men hem noch inhalen kan, en dan... Gy wilt immers niet, dat hy zynen vervolgeren in de handen vallen zal? denk wat van hem worden zou!

JULIA.

Ik bezin my, Laura. Jal gy hebt gelyk! hy moest
vlug-

vlugten... ó Laura! als ik maar weenen kon!... myn hart... Ach! hier! hier!... 't zal barsten, zo geene tranen het... en evenwel zyn myne wangen geheel nat?... (*Zy betast haar aangezigt.*) maar wie weet of dit geene tranen zyn, die myn Romeo daarop noch heeft laten vallen!... Zeg my, Laura, weende hy, toen hy wegging?

L A U R A.

Ó! Hy heeft zo vele tranen aan uwen hals vergoeten, u zo dikwyls gekuscht, eer hy vlood...

J U L I A.

Heeft hy dat gedaan? (*Zy neemt baren zakdoek, vangt 'er de tranen meé op, beschouwt en kust deaetwen.*) de goede Romeo! ja, ja het zyn zyne tranen, zy zyn noch heet, als zyne liefde!... edele tranen, waarom verdroogt gy?... ó Laura, herhaal my alle woorden die hy sprak, eer hy vertrok, ieder onschatbare zucht zyner tederheid, ieder opslag zyner verkwynende oogen, ieder beweging zyner handen, de weemoedige welsprekendheid zyner lippen, zyner oogen, en zo gy iets vergeet, moet gy nimmer een' trouwen minnaar vinden.

L A U R A.

Alles, alles zal ik u verhalen... maar, (*Daar word weder geschild.*) hoort gy? uwe moeder schelt reeds weder! Ik zal u te bed brengen, mogelyk verkwikt u een weinig rust...

J U L I A.

Rust! geloof gy dat ik die eerder dan in den schoot der aarde vinden zal?

L A U R A.

Voor 't minst zult gy niet wenschen, in dezen toestand uwe moeder te zien, en liever alleen zyn?

JULIA.

ô Ja, dat wil ik! dat wil ik! Laura!... Ach! gy hebt gewis ook bemind, dewyl gy dit weet?... Ik wil alleen zyn!

LAURA.

Wel, kom dan; ik zal u te bed helpen: want zo ik langer vertoef, zal uwe moeder geloven, dat gy zeer erg zyt, en naar hare dierbare dochter toe ylen.

JULIA.

Ik ben ook zeer erg: maar myne goede moeder moet niet weten, dat het om Romeos wil is!..

LAURA, haar heenleidende.

Ik zal zeggen, dat gy eerst in slaap waart geraakt; en in aangename droomen laagt...

JULIA.

Maar niet van Romeo: zy zouden wel aangenaam zyn; maar hy is immers weg!... (*Na een' diepen zucht.*) ô Laura! thans komen 'er tranen — nu zal ik wel wat beter worden.

Einde van het eerste bedryf.

T W E E D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

Mevrouw CAPELLET, LAURA.

Mevrouw CAPELLET.

De gantsche nacht door, zegt gy, heeft zy ge-
weend?... Dit is my toch onbegrypelyk! Zulk eene
heftige liefde is anders de liefde der bloedverwanten
niet.

L A U R A.

Ik heb het ook altoos geloofd, mevrouw! echter
heeft zy Tebaldo onophoudelyk in den mond!

Mevr. CAPELLET.

En; tegen u gezegd, hy was de man ook niet, die
bekwaam was om zulk eene brandende liefde voor
zich te verwekken, .. hoogmoedig, oplopend, en
frou! Ik durf niets zeggen, maar ik denk altoos noch
in myn hart, dat hy de oorzaak van zyn eigen onge-
luk was.

L A U R A.

Inderdaad ik durf dit niet overluid zeggen! Anders
zoude men 'er noch kunnen by voegen, dat Romeo,
zyn vyand, een jong, zagmoedig en dapper man is.

Mevr. CAPELLET.

Ach! het laatste heeft hy betoond! het eerste zeg-
gen wy slechts onder ons; want het is meer dan al
te waar, dat hy, by de bewuste gelegenheid, den
stryd

stryd onzer opgeftookte magen, meer bedacht was, by te leggen, dan aan te wakkeren: doch de gedachte-alleen zou, by myn' mans famielie, hoogverraad zyn. Ondertuschen verteert zich myne arme Julia zigbaarlyk: en ik verteer my om haar!

L A U R A .

En geen troost is bekwaam haar op te beuren! Hare verbeelding speelt met het graf, als met haar bruidsbedde, en schildert haar de doodkleur als de schoonste kleur in de natuur af. Als zy bedaardst schynt te wezen, dan loost zy zuchten, alsof haar 't hart breken zoude, en tranen leken uit hare schoone oogen.

Mevr. C A P E L L E T .

Myne droefheid over haar is groot, en — des te grooter, hoe meer ik dezelve verbergen moet. Ik bespeur, dat ik de hare door myn klagen slechts vermeerder. Zy begint my te vermyden, daar zy anders hare verborgenste gedachten in mynen schoot uitsfortte. Haar vader is oplopend, en noemt ons elendige misbaarmakende, jammerlyke schepsels. Ik moet slechts zorgen, haar van zyn gezigt te verwyderen: wie weet, of hy haar anders niet reeds kwalyk had behandeld: echter weet ik haar niet te helpen!

L A U R A .

Dat zal ook moeilyk zyn, mevrouw! Hare krankte moet dieper dan in Tebaldoos graf liggen: mischien — in haar hart, en ik vrees dat men het zal verscheuren, indien men hare kwaal 'er wil uitleven.

Me-

Mevr. C A P E L L E T.

Gy gelooft dan echter, dat Tebaldo de oorzaak van hare smart niet is?... wat reden hebt gy daartoe?

L A U R A.

Ik? ik?... geene, dan — dat ik om hem zo niet zou jammeren, zelfs indien hy myn broeder geweest ware. Ja, zo het de eerste smart ware, en zy galmde dezelve in luidruchtig gekerm en weeklagten uit, zou het my niet verwonderen: maar na twee maanden zulk eene droefheid?... Zoud gy wel denken dat ik haar eerst voor een half uur te bed gebragt heb?

Mevr. C A P E L L E T.

ó! Waarom hebt gy my niet geroepen? misschien had ik dit vroeger te wege gebragt.

L A U R A.

Zy gaf my telkens hoop, dat zy gaan zoude, en bad met zulk eene zoete, streelende weemoedigheid, het u niet te zeggen... ó Gy kent immers het betoo-verend geweld harer vrendelyke beden?... Ik kon het haar onmogelyk weigeren.

Mevr. C A P E L L E T.

Het arme, ongelukkige meisje!... en wat heeft zy dan al den tyd gedaan?

L A U R A.

Wat anders, mevrouw, dan hergeen zy altoos doet! geweend, gezucht, geklaagd, van het graf gesproken! Tebaldo op de lykkoets gezien, geesten in lange witte kleederen in het oranjenboschje zien rondwandelen! Romeo verwenscht, en, eer ik haar wegleidde, lang met het hoofd op den arm geleund, en met ten
he.

hemelgeflagen oogen, daar, aan het venster het aantreken des schemerenden dags bezucht, en met tranen de vriendelyke maan over het gebergte verzeld.

Mevr. CAPELLET.

Droevig! ten hoogste droevig!...

LAURA.

God weet, of zy thans noch slaapt! want zy ruste noch niet toen-ik haar verliet.

Mevr. CAPELLET.

Ik zie wel, dat niets dan eene buitengewone verandering haar van baren kommer zal genezen: en ik hoop, dat deze haast zal komen. De rouw over Tebaldo heeft haar huwlyk met den graaf Paride van Lodrona vertraagd, doch het is noch om eene maand te doen, en misfchien bekómt hy de verzochte toestemming noch eerder...

LAURA.

En meent gy, dat dit haar' kommer wegnemen zal?

Mevr. CAPELLET.

En gelooft gy dit ook niet?

LAURA.

Zy fchynt my toe geene uitstekende genegenheid voor den graaf te hebben.

Mevr. CAPELLET.

Evenwel ook geen' afkeer?

LAURA.

Meer afkeer dan genegenheid, mevrouw! indien zy liefde voedde, ware Tebaldo lang vergeten. Eene hoopryke liefde fchiet te ras in de hoogte, dan dat ze alle andere hartstochten niet fchielyk verfmooeren zou.

Me-

Mevr. C A P E L L E T.

Dit ontbrak noch aan myn ongeluk!... Heeft zy u iets laten blyken?

L A U R A.

My? Niets, dan... dat haar zyn laatste afscheid meer verheugde dan bedroefde... Maakt zy ook wel, met een enkel woord, gewag van den graaf?

Mevr. C A P E L L E T.

Misfchien is hy haar noch onverschillig!... Doch indien haar de liefde al niet vertroostte, zo zal het misfchien de afwending der gedachten doen. Dikwyls heeft deze op eene gewonde ziel dezelfde werking, als de verandering der lucht op kranke lichamen.

L A U R A.

Al naar dat de wonde is, mevrouw! zy is ook zeer licht daardoor meer aantesteken! ik weet wel van niets, maar...

Mevr. C A P E L L E T.

En wat maar?

L A U R A.

Ik geloof niet, dat het de graaf van Lodrona is, die de arme Julia genezen zal.

Mevr. C A P E L L E T.

Wie dan? Weet gy iets van een' ander?

L A U R A.

Dat niet, maar...

Mevr. C A P E L L E T.

Maar de graaf heeft alle de goede eigenschappen, welken een gemaal voor onze dochter hebben moet. Rang, vermogen, uiterlyk aanzien, deugd...

L A U.

L A U R A.

Als zy evenwel in weêrwil van dit alles geene gene- genheid voor hem had? ô! Mevrouw, de liefde heeft haar' eigen zin, gelyk Julia hare eigen droefheid: zo min als wy voor deze noch een geneesmiddel hebben kunnen uitvinden, zo moeilyk zal geene ook mis- schien door het aangeboden voorwerp te bevredigen zyn; en indien de liefde van den graaf by tien andere dames welkom ware, zo is het noch altoos twyfel- achtig, of Julia van deze tien niet eene uitzondering zyn kon!

Mevr. C A P E L L E T.

Gy zyt een zeer onvrindelyk schepsel, Laura, dat gy my ook deze hoop beneemt: myne dochter zal zo niet zyn; neen, neen, zy zal zo niet zyn... Ga! zie of ze aan 't sluimeren geraakt is; zo niet, roep haar dan hier... doch maak haar niet wakker!...

(Laura gaat in 't kabinet.)

T W E E D E T O O N E E L.

Mevr. C A P E L L E T, *alleen.*

Myne Julia ligt my zo na aan 't hart, dat ik aan niets anders denken kan!... Akelige voorgevoelens onrusten my, en de nachten kwellen my met vrees- lyke droomen: nu zie ik Tebaldo, die Julia in zyn bebloed gewaad omarmt; dan zyn' moordenaar, Ro- meo, die den degen, waarmede hy Tebaldo vermoord- de, ook Julia in 't hart stoot... ô! Ik vrees, ik vrees!... nochtans weet ik niet, wát? ... haar hei-
me-

melyke droefheid — en evenwel geene schaduw van eenig gegronnd vermoeden.. ach! myn gemaal!..

(Laura komt uit Juliaas kamer, doch gaat terug, zodra zy den heer Capellet gewaar word.)

D E R D E T O O N E E L.

De heer C A P E L L E T , M e v r . C A P E L L E T .

De heer C A P E L L E T .

Hoe! reeds zo vroeg hier? ik zocht u in uwe kamer.

M e v r . C A P E L L E T .

En wat is 'er van uw' dienst?... Ik wilde zien hoe het onze arme Julia maakte.

De heer C A P E L L E T .

Wel nu?...

M e v r . C A P E L L E T .

Zy is erg! zeer erg! ik liet Laura deze nacht by haar; hare kwelling neemt geen einde! zy heeft de geheele lange nacht door gezucht, gejammerd; en nu eerst voor een half uur...

De heer C A P E L L E T .

Ik ben dat gejammer moede: doch ik zal 'er schielyk een einde aan maken... Het meisje ligt niet aan Tebaldo, zy ligt aan de liefde krank, en zy zal noch heden geholpen worden.

M e v r . C A P E L L E T .

En hoedanig?

De heer CAPELLET.

De graaf van Lodrona heeft my zo even laten melden, dat hy verlof heeft, om zyn huwlyk te voltrekken, wanneer hy wil: zyne ongeduldige liefde wenscht echter, dat het liever heden, dan morgen, geschieden mogte! zyne begeerte zal voldaan worden. Ik heb besloten, noch heden met u, myne dochter en den graaf op myn landgoed naar Villafranca te gaan, en eerstdaags... mischien morgen, de verbindtenis te voltrekken.

Mevr. CAPELLET.

Maar, myn lieve gemaal...

De heer CAPELLET.

Maar, wat hebt gy weder in te brengen?

Mevr. CAPELLET.

Gy weet, dat uw wil my eene wet is, ik dacht alleen dat de welvoegelykheid, wegens den rouw over Tebaldo...

De heer CAPELLET.

Even daarom zal ze op 't land, geheel in stilte, alleen in 't byzyn van eenige onzer naaste bloedverwanten voltrokken worden. Reeds zyn 'er zes weken sedert zyne dood verloopën: de graaf wenscht het; ik wensch het: het is genoeg!

Mevr. CAPELLET.

Genoeg en meer dan te veel voor my! doch indien wy onze arme dochter...

De heer CAPELLET.

Onze arme dochter is eene zottin! wat weent ze, wat klaagt ze?... Om Tebaldo? goed, hy was myn neef zo wel als de hare: ik heb hem naar behooren
be-

beklaagd: zy heeft niet meer recht dan ik: ik ben nu gereed, en zy moet het ook zyn! Ik heb alles gedaan om haar te wreken, en indien ik haar het hoofd des moordenaars niet heb kunnen leveren, is het myn schuld niet.

Mevr. C A P E L L E T.

Ô! Het mannelyk verstand kan het hart eerder door redenen in rust brengen, dan de vrouwelyke zwakheid daartoe in staat is... Gy hebt gezien, liefste gemaal, dat hare droefheid meer toe-dan afgenomen is...

De heer C A P E L L E T.

Wat meent gy echter, dat hiervan zal worden? Geloofst gy dan, dat de graaf, indien wy de zaak zo laten voortgaan, een meisje begeeren zal, dat zich in mildzuchtig verdriet verteert, en alle geneugten des levens van zich afwyst? Zie haar slechts aan: naauwelyks is zy meer kenbaar, en mischien, mischien... ligt haar het te langverschoven huwlyk, meer dan de dood van Tebaldo aan 't hart?

Mevr. C A P E L L E T.

Zy zou evenwel de minste reden niet hebben om haar gevoelen te verbergen? zy weet ons, zy weet 's graven oogmerk; zy heeft zyne belofte en onze toestemming: doch zo diltwyls ik haar noch getoetst hebbe, heeft zy hare verbinding meer zoeken te vertragen dan te verhaasten.

De heer C A P E L L E T.

Blooheid of veinzery! men kent hare kunne! steeds zoekt dezelve uitvlugten, om den naam eener roemenswaardige naauwgezetheid te verkrygen!

Mevr. CAPELLET.

Myn kind is tot zulk eene geveinsdheid niet in staat. Gy weet zelf, dat wy haar altoos wegens hare onschuld en oprechtheid geroemd hebben, en ik zou my zeer vergifsen, indien zy niet ten minste aan my...

De heer CAPELLET.

Dan zeg ik u, dat gy u vergist. Zo lang de meisjes noch met hare poppen spelen, zyn zy oprecht: maar naauwelyks rypen zy ten oogst, of de huigchelaarjy rypt met haar.

Mevr. CAPELLET.

Ik zou te veel eigenliefde, te veel partydigheid voor myne dochter, verraden, indien ik haar van eene andere zyde geloofde te kennen: mischien is het zo...

De heer CAPELLET.

Het zy zo, of niet! ik wil haar spreken, en haar mynen wil openbaren.

Mevr. CAPELLET.

Denkelyk sluimert zy noch een weinig. Ik heb Laura binnen gezonden, om te vernemen...

De heer CAPELLET.

Kan men haar niet opwekken?

Mevr. CAPELLET.

Vergun haar toch deze kleine verkwikking. Dewyl zy de gantsche nacht niet geslapen heeft...

De heer CAPELLET.

Zo kan zy de schuld harer dwaasheid dragen!

Mevr. CAPELLET.

Ontzie haar ten minste om haren bruidegom! Zy zal

zal eene slechte figuur maken, indien zy hem bekre-
ten oogen, en een doodbleek gelaat medebrengr. Een
uur slapens zal haar meer schoonheid byzetten, dan
al de kunst harer kamenier in staat is te doen.

De heer C A P E L L E T.

't Kan zyn: wilt gy 't op u nemen, en haar de
zaak bekend maken?

Mevr. C A P E L L E T.

Ik zal het als een gunstbewys aanmerken!

De heer C A P E L L E T.

Goed, doe het dan! Ik verwacht, behalve dat,
den graaf, en misfehien ga ikzelf hem, van myn be-
fluit bericht geven.

Mevr. C A P E L L E T.

ó Mogt ik u bidden, myn liefste gemaal...

De heer C A P E L L E T.

Wat nu weder?

Mevr. C A P E L L E T.

Word niet ongeduldig!... slechts noch zo lang te
wachten, tot ik met Julia daarover gesproken heb!

De heer C A P E L L E T.

En tot wat einde? ik hoop niet, dat gy met het
meisje omstandigheden maken zult?

Mevr. C A P E L L E T.

Ik denk alleen, dat het de pligt van vriendelyke
ouderen is, de neiging hunner kinderen in zulk eene
gewichtige zaak te raadplegen?

De heer C A P E L L E T.

Dat zou een nieuw gebod zyn! De pligt der kin-
deren is te gehoorzamen: en... wat meent gy dat
gebeuren zoude, als zy 'er zich tegen stelde?

Mevr. CAPELLET.

Een redelyk voorstel...

De heer CAPELLET.

Indien men met kinderen begint te redelyken, is het geen wonder, wanneer ze wederspanning worden. Ik zeg u, indien zy niet wil, zo móet zy.

Mevr. CAPELLET.

Gy zyt een weinig te streng!

De heer CAPELLET.

En gy veel te inschikkelijk!

Mevr. CAPELLET.

Heb ten minste met hare ongesteldheid deerenis! Zy zal u gehoorzamen, 't is myn wensch en wil.

De heer CAPELLET.

En indien het meisje niet gehoorzamen wil, zo zult gy het doen: niet waar?

Mevr. CAPELLET.

Ik wil maar zien, of zy heden in staat is, ons te kunnen volgen: ik verzoek alleenlyk haar besluit den graaf noch niet te ontdekken.

De heer CAPELLET.

Gy verzoekt vergeefs! myn besluit is verstandig, en bygevolg ook onveranderlyk: bemerk dit, en laat het Julia ook weten!

(Hy vertrekt.)

VIERDE TOONEEL.

Mevr. CAPELLET, *alleen.*

ô God! welk een man!.. de elendige Julia! schoon alles wel met haar ware, zou zulk eene onverwachte
ty-

ryding haar ontstellen. De schyn van eenig geweld zelfs griest hare teêrgevoelige ziel... (*Na eene korte tusfchenpoos.*) Doch ik heb deze verandering immers zelve voor het eenige middel tegen hare droefgeestigheid gehouden... misfchien gaat het beter dan ik denk... (*Zy roept.*) Laura!

V Y F D E T O O N E E L .

Mevr. CAPELLET, LAURA, JULIA.

LAURA, *aan de kamerdeur.*

Mevrouw!

Mevr. CAPELLET.

Is Julia nu ontwaakt?

LAURA.

Zy komt reeds!... (*Tegen Julia.*) Verlevendig u een weinig!... (*Laura gaat in de kamer terug; Julia kuscht hare moeder de hand.*)

Mevr. CAPELLET.

Myn God! Wat ziet gy 'er uit, myne dochter! bleek als de dood? Uwe oogen zwemmen in tranen? Gy beeft?

JULIA.

ô! Ik heb eene zeer aangename... maar ook eene zeer erge nacht gehad.

Mevr. CAPELLET.

Zeer aangenaam en echter zeer erg! Het laatste kan ik op uw woord gelooven: uwe gedaante wedspreekt het eerste!

JULIA.

Gy moogt het gelooven, liefste mama! want de

geest van Tebaldo wenkte my in den maneschyne,
schielyk te komen... Ó! Was dit niet aangenaam
voor my?

Mevr. CAPELLET.

Zal uwe verbeelding zich zonder einde met schrik-
kelyke voorwerpen kwellen?... Ontruk u daaraan!
laar Tebaldo zagtelyk rusten! hy is gelukkiger dan zyn
moordenaar, Romeo!

JULIA.

Ó Ja! gelukkiger dan Romeo en ik! vry van smar-
ten, vry van elende!...

Mevr. CAPELLET.

Waarom beklagt gy hem dan zonder ophouden?
Uw geweene moet eindelyk eens een einde nemen, en
ik verwonder my maar, dat gy noch weenen kunt!

JULIA.

Ó! Ik beklaag hém niet, ik beklaag my!... Alles
rondom my is treurig; de hemel boven my is donker;
de lucht zwaar, zo zwaar, dat ik — naauwelyks adem-
halen kan.

Mevr. CAPELLET.

Onsta u van deze zwaarmoedige gedachten! de
lucht zal licht, en de hemel helder zyn, zoras gy 't
maar wilt.

JULIA.

Zoras ik 't maar wil? Ó! Ik wil 't, ik wil 't,
maar — myn noodlot wil het niet... Kan ik myn
hart gebieden, dat het niet meer klopt, of myn bloed,
dat het stremt?

Mevr. CAPELLET.

Zie eens! loutere doodsgedachten! Gy weet niet,
myne Julia, hoe zeer gy my bedroeft!

Ju.

J U L I A.

Ik? U bedroeven, liefste mama! zeg het niet: hoe kan u een ongehoorzaam kind bedroeven?

Mevr. C A P E L L E T.

Juist omdat het ongehoorzaam is, en op den raad en troost eener tedere moeder geen acht geeft.. Doch gy kunt haar op éénmaal weder verheugen!

J U L I A.

ô Hoe is dat mogelijk, indien ik geene vreugde heb! zeg my, hoe ik ze geven kan, zonder eenige te hebben; en ik wil 't gaarne doen!

Mevr. C A P E L L E T.

Gy zult ook vreugde hebben: ik breng u eene blyde tyding: voor ons alle, voor u inzonderheid, blyde!

J U L I A, *schielyk.*

Heeft Romeo vergifnis verworven?... (*Verscbrooken.*) ach! hoe zwak is myn hoofd!... is Romeo gestraft?

Mevr. C A P E L L E T.

Altoos Tebaldo en Romeo! wat kan het u baten? Indien Romeo een geweten heeft, is hy genoeg gestraft!

J U L I A.

ô! Gy zyt goedig, zeer goedig! Romeo... aan zyne eigen straf over te laten!

Mevr. C A P E L L E T.

Laat ons hiervan zwygen, myn kind! Ik zeg u, gy zyt gelukkig, gy kunt het zyn, indien gy wilt, en moet het zyn, indien gy verstandig zyt! Uw vader..

JULIA.

ô Hemel! — Was hy niet daadlyk hier?... My dunkt, ik heb zyne vreesfelyke stem gehoord!

MEVR. CAPELLET.

Uw vader vreesfelyk? ô hy is ook voor u teder, myne dochter! Hy heeft de beste oogmerken: zyn wensch is, u gelukkig te maken, en dit hoe eerder hoe liever!... Gy siddert?

JULIA.

Liefste, beste moeder! Laat my vlugten, eer ik zyne oogmerken wete. Ik mogt anders ongehoorzaam zyn, en gy kent zyne gestrengheid. Hy kan wel teder zyn, maar... laat my vlugten! ik wil niet gelukkig zyn, ik kan het niet zyn!

MEVR. CAPELLET.

Dit is hardnekkigheid, Julia! Een kranke moet de geneesmiddelen niet van zich stooten, anders...

JULIA.

ô Wat kan hy voor een middel hebben, dan een geweldig, .. een middel, dat mynen ondergang verhaast! Laat het my niet hooren, liefste mama!...

MEVR. CAPELLET.

Gy moet het hooren, en ik moet het zeggen... Gy kunt de maagdelyke schaamte voor uwe moeder beter afleggen, en de gebeurtenis moet voor u vervrolykend wezen, gelyk zy het voor ons geheele huis is... De graaf van Lodrona zal heden, of ten minste binnen weinige dagen, de uwe zyn!

JULIA.

Ik ben eiendig! ach! verberg my, liefste mama!

ver-

verberg my, al ware het zelfs in het graf van Tebaldo! heb ik niet gezegd dat ik ongelukkig zyn zoude?

Mevr. C A P E L L E T.

Maar, myn kind!... Uw gedrag is wonderlyk! zal ik u de voordeelen dezer verbindtenis optellen? wat ongelukkigs ligt 'er in?

J U L I A.

Wat? wat? open my eenen afgrond, opdat ik my daarin storte, om bevryd te zyn van my in de armen van den graaf te storten!

Mevr. C A P E L L E T.

Dit is eigenzinnigheid en hoogmoed, myne dochter! Men mag niets verwerpen, zonder reden daarvan te geven. De graaf van Lodrona is een beminnelyk man...

J U L I A.

De dood is in myne oogen beminnelyker. Bevryd hy ons niet van allen ramp? vereenigt hy ons niet met alles wat wy beminnen?

Mevr. C A P E L L E T.

Wat meent gy? verklaar my...

J U L I A.

De gedachte — nooit den graaf toebehoord te hebben!

Mevr. C A P E L L E T.

Maar gy moet evenwel reden hebben voor uwen afkeer? Waarvoor zal ik u anders houden?

J U L I A.

Voor uwe beangstigde dochter, die gaarne haar leven voor u en haar vader geven wil; maar die haar hart niet kan schenken aan een man, dien zy niet bemint!

Me-

Mevr. CAPELLET.

Hoe moet hy dan toch gefeld zyn, dien uw hart beminnen kan?

JULIA.

Hoe?... hoe?... ach! liefste mama! hoe zal ik hem noemen, die nergens is:... althans niet in Verona:... een engel of een man, die hem gelyk ware....

Mevr. CAPELLET.

Dat is een hersenschim, een fchepfel uwer verbeelding. De gaaaf bezit alles wat men van eenen man goeds en groots denken kan: hy is van hooge geboorte, ryk...

JULIA.

Zet hem eene kroon op, en hy word my te hateliker, hoe magtiger hy is...

Mevr. CAPELLET.

Hy is grootmoedig, dapper...

JULIA.

De leeuw is het ook, en nochtans word hy gevreesd!

Mevr. CAPELLET.

Hy mint u als zyne eigen ziele!

JULIA.

Moet ik hem daarom ook beminnen?

Mevr. CAPELLET.

Ja, liefde vordert wederliefde...

JULIA.

Indien my dan ook Romeo beminde, de ergste vyand van ons huis, de moordenaar van Tebaldo?... zo moest ik hem ook beminnen!

Me-

Mevr. C A P E L L E T.

Deze zal en kan u niet beminnen, dewyl hy een vyand van ons huis is, dewyl wy zyne vyanden zyn. Maar waar zich alles in eene keuze, als in die van den graaf, vereenigt: zyne liefde, de goedkeuring der ouderen, het aanzien van zyn' perfoon, en de overige omftandigheden: daar moet men zeer hardnekkig zyn, alle redelykheid verbannen, geene pligten kennen, of ons hart moet van een ander voorwerp ingenomen zyn, indien men zich dan wederspannig gedraagt. Ik wil evenwel het laafte zo min als het eerste hopen.

J U L I A.

Liefste mama! gy denkt aan alles, behalve aan hetgeen onszelfen betreft... Indien, in weêrwil van alles, ons hart zich echter daar tegen kant... myn hart... Ach! heb 'er deereuis medel... het heeft afkeer van den graaf...

Mevr. C A P E L L E T.

Foei! fchaam u! ik had meer verftand in u verwacht!

J U L I A.

ô Heb ik 't u niet gezegd, dat ik een ongehoorzaam kind ben? straf my, verftoot my, haat my... het gruwzaamfte, dat ik bedenken kan!... maar bevryd my van den graaf!

Mevr. C A P E L L E T.

Verdien ik dit van u, myne Julia? Gy? myn eenig, geliefd kind?... wilt u eerder van my laten haten, dan een' man, dien wy allen beminnen, uwe hand geven? ô Julia, Julia!

J u.

JULIA.

Verschoon myne wanhoop! myn afgemat hart zal zich geheel verteeren, dewyl het u beleedigen moet; doch — ik kan niet, ik kan niet...

Mevr. CAPELLET.

En indien ik u nu zeg, dat ik veel minder kan?.. Ik heb uit liefde tot u, die my u van het harde voorstel uws vaders deed bevryden, zyne bitterste verwyten reeds verdragen... wat denkt gy, zal hy op myn antwoord doen?

JULIA.

o! Zeg hem, dat ik sterven, dat ik de vaderlyke handen kuschchen zal, die myn verdriet eindigen, dat ik...

Mevr. CAPELLET.

Geef uzelve zyn wederantwoord daarop! Gy weet, wat ik op hem vermag: ik bad hem slechts om eenige dagen uitsstel; vergeefs! Noch heden zult gy met ons naar Villafranca gaan.

JULIA.

Noch heden! o God! Onmogelyk, onmogelyk! Erbarm u over my!...

(Zy valt hare moeder te voet.)

Mevr. CAPELLET, *haar in de armen nemende.*

Myn kind! Gy kent myn hart, gy kent myne liefde! Maar ik kan u niet helpen; gy moet goeds moeds zyn, en u aan onzen wil overgeven... Doch ik wil zien, of ik noch eenige dagen uitsstel bezomen kan!

J u.

J U L I A.

Ó! Slechts eenige dagen uitsfel! misschien erbarmt zich God over my, en beneemt my een leven...

Mevr. C A P E L L E T.

Gy zyt zeer onbillyk! Zonder my eenigen grond van uw' afkeer te geven, verwerpt gy een' waardig' man, kant u tegen uwe ouden, en haait u den toorn eens onverbiddelyken vaders op den hals, wiens woe-de gy kent... en kunt gy 't wagen, hem te doemen, daar gy in uwe hartstochten hem gelyk zyt? in liefde en afkeer?... Uit liefde tot Tebaldo, dien gy met geene tranen weder opwekken kunt, laat gy het verdriet uw hart doorknagen, en daar men het door liefde genezen wil, verandert gy uwe rechtmatige wederliefde in afkeer, om uw afgemat hart noch verder te verteeren?

J U L I A.

Gy hebt gelyk, waarde moeder, en dit is niet het geringste deel van mynen kommer. God vergeve my, dat ik, elendige, genoodzaakt ben, u-den toorn eens beleedigden vaders over te laten! Hy, die ook opzettelyke zonden vergeeft, weet, hoe myn hart by deze gedachte bloed!

Mevr. C A P E L L E T.

Opzettelyke? indien men ze daarvoor erkent, en noch daarin volhard...

J U L I A.

Ó! Maar uitsfel! maar uitsfel! Ik wil zien wat ik met myn hart aanvangen.. of ik het tot onderwerping dwingen kan?... maar eenige weken tyd!

Me-

Mevr. C A P E L L E T.

Had ik dagen, zo zoude ik te vreden zyn, mischien uren! Doch ik zal het uiterste wagen, ik zal zien wat ik doen kan...

J U L I A.

Hoe beschaamt, hoe vernedert my uwe toegeefelykheid! laat my uwe moederlyke hand met tranen besproeijen... Ik ben zulk eene moeder onwaardig!

Mevr. C A P E L L E T.

Maar indien eene moeder toegeeft, zou dan een kind zulks ook niet doen?... Gy weet, wat ik op uwen vader vermag! Streel u niet met eene hoop, die my lichtelyk mislukken kan. Het eerste aanzoek is afgewezen: en heeft hy den graaf zyn woord gegeven, zo maak u in staat... ik kan niets verder doen... Ik wil gaan, en zien of hy terug is?.. (*Julia staat sprakeloos met nederbangende armen, en nedergeslagen oogen.*) Laura! Laura!

L A U R A, uit Juliaas kamer komende.

Wat beliest u, mevrouw?

Mevr. C A P E L L E T.

Blyf by Julia! zoek haar moed in te hoezemen: want ik zal bezwarelyk hare bede voldoen kunnen. Ik zal haren arts weten laten, dat hy haar noch dezen voormiddag komt bezoeken.

(*Zy vertrekt.*)

Z E S D E T O O N E E L .

L A U R A , J U L I A .

L A U R A , *tegen Julia, die aanboudend
noch in de diepste droefheid
gedompeld schynt.*

Geliefde jongkvrouw, kom toch weder tot uzelve!
(*Julia ziet vreesachtig in 't ronde.*) Wy zyn geheel
alleen... (*Julia valt Laura snikkende om den bals.*)

J U L I A .

Hebt gy het gehoord, Laura, hebt gy het gehoord?
verberg my aan uwen vrindschappelyken boezem, ver-
berg my voor myzelve, voor de gantsche waereld!
ô! hebt gy het gehoord?

L A U R A .

Alles, alles heb ik gehoord, myne dierbaarste Ju-
lia! en ik beklag u met al myn hart!

J U L I A .

ô! Indien gy my beklagt, zo help my ook! bevryd
my van de liefkozingen eener tedere moeder, van de
bedreigingen eens vertoornden vaders, van de liefde
des afschuwelyken graafs!... ja, hy is afschuwelyk!
want hy zal myn en myn' Romeeos moordenaar wor-
den! en dien zou ik beminnen? Romeo, onverbid-
delyke Romeo! waarom hebt gy my terug gelaten!
de vogelen des hemels hebben steenkloven, waarin
zy zich voor de roofdieren verbergen, maar de onge-
lukkige Julia heeft geene vryplaats, dan in 't graf:
ô! dat het zich opende, om my te verzwelgen!...

L A U R A .

Ik bid u, stel u te vreden.

R

J U .

JULIA.

Ontzettelyk! ontzettelyk! Gy moet het niet gehoord hebben: heden, noch heden! één span van den afgrond! Kunt gy my leeren dien te overschryden?... Ô! niet eens morgen! help wy, ach! help my, Laura! anders verzinke ik!

L A U R A.

Hoe gaarne wilde ik u helpen, indien ik maar wist, hōe?

JULIA.

Neem vleugels aan uwe voeten, vlieg Romeo na, en zeg hem... ach! wat kunt gy hem zeggen! dat hy sterven zal? want, hoe zal hy my redden! zeg hem, dat ik wanhoop, dat ik sterve... wat zeg ik? dan zal hy terug snellen, dan zal hy zyne onverbiddelyke vyanden in de handen vallen, dan zullen zy hem op Tebaldoos graf slachten!... neen, neen, blyf, Laura!... maar help my, red my!

L A U R A.

Zeg my maar, hōe! ik wil alles doen, zelfs indien het met levensgevaar geschieden moest.

JULIA.

Ô! Gy weet dan niets? geen middel? ik moet het u zeggen?... Wat kan ik zeggen! red my, anders ben ik verloren!

L A U R A.

Mevrouw, uwe mama, wil immers voor u om nitstel smeeken, mischien...

JULIA.

Mischien! het schrikkelykste woord, dat ik ken! tusfchen den stormwind en de klippen verbryzelt de ont-

ontheisterde kiel mischien niet; tuschen eenen vervolgen vader en mynen vervolger... ach! Laura! Laura! help uwe Julia!

L A U R A.

Indien de Hemel u redden wil, myne liefste Julia, zo zal hy u wel middelen ter redding aanwyzen.

J U L I A.

De hemel, die duister over my nederhangt? de van blikfems zwangere hemel? ó! Zie, hoe zy zich alle boven myn elendig hoofd verzamelen!... Niet bedekt door de vertroostende hand eener beminnde moeder; niet bedekt door de vleugelen der liefde! door de armen van mynen Romeo! — Ach! onder dezen getroffen, hoe zoude ik hem zegenen, den goedgunstigen dood!

L A U R A.

Deerniswaardige Julia! geef u een weinig rust! in zulk eene gesteltenis, als waarin gy thans zyt, zult gy veel minder op een middel ter redding denken kunnen... Met een gerust hart en bedaard gemoed zal het veel lichter zyn...

J U L I A.

Wat zottinnen geklap! Zit in de vlammen en verteer niet, zweef op de baren en zink niet, stort u in den afgrond en hou u in 't vallen op!... ó Laura, Laura! Gy zyt eene slechte troosteres!

L A U R A.

Vanwaar zal ik troost halen, engelachtige Julia! vanwaar?

J U L I A.

Wel! zo gy niet weet, vanwaar?... zo laat my sterven!

R 2

L A U -

L A U R A.

Ik smeek u om alles wat u dierbaar is, om uweur
Romeo...

J U L I A.

ô Laura, Laura, hou op! althans niet om Romeo!
om Romeo is zo veel als om alles wat het schoonste,
lieffte, en beste in de waereld is!.. Hoor, Laura! in-
dien gy my uwe kleederen gaast, ik ware Laura en gy
waart Julia! Ik ging onbemerkt ter kamer uit, de trap af,
voort, voort, gedurig voort naar de poort! ik liep,
gelyk Atalante, over de tippen van 't gras, ylde, ylde,
en haalde mynen Romeo in, en vlood met hem, over
bergen en zeeën, weg... geef, Laura, geef...

L A U R A.

Uwe verbeelding houd u bezig met onmogelyke din-
gen... Hoe zoud gy het wagen kunnen, slechts
eenen stap buiten uwe kamer, onbekend en ongezien,
te doen, daar alles oor, alles oog is? daar gy uwen
vader mischien op den eersten trap met den graaf
ontmoet...

J U L I A.

Wreede Laura! mynen vader? den graaf?... wat
zegt gy? ik sidder! te veel! te veel! myne ziel be-
zwykt!... *(Na een weinig zwygens.)* Ach! Laura!
ik ben zeer vermoeid!... doe met my, wat gy wilt!
(Zy leunt geheel krachteloos, tegen Laura.)

L A U R A.

Kom, geliefde jongvrouw! ik zal u op uw bed
brengen... Gy hebt mischien heden noch meer stor-
men door te staan! mischien verkwikt een weinig
slapens uwe verzwakte levensgeesten, mischien ver-
krygt

krygt uwe moeder door hare voorbede een kort uitstel,
of de medelydende Hemel bied u een middel aan...

J U L I A.

Vergeefs, Laura!...

L A U R A.

Kom, ten minste: gy weet niet in welk een' toestand gy zyt; en hoe licht kon men ons hier overvallen!

J U L I A.

ô Ja, geleid my! ik volg u!... Ach!

(Zy gaan in Juliaas kamer.)

Einde van het tweede bedryf.

 DERDE BEDRIF.

EERSTE TOONEEL.

De heer CAPELLET, Mevr. CAPELLET.

De heer CAPELLET.

Versehoon my met uwe geweldige beden!... 't Is onvrindelyk, dat ge my dezelfde zaak hondermaal herhalen laat. Niet eenen dag, niet een uur uitstel! het is besloten. De graaf heeft myn woord. Zoras de dag koeler word, gaan wy heen. De bevelen zyn reeds aan myn volk gegeven, en wat gy noodig hebt, kunt gy ook noch bezorgen.

Mevr. CAPELLET.

't Is toch verschrikkelyk, dat men eene dochter, die anders altoos gehoorzaam geweest is, niet eene zo geringe bede wil toestaan? een paar vlugtige dagen uitstel!

De heer CAPELLET.

't Is toch verschrikkelyk, dat eene verstandige moeder, een trots kind in hare hardnekkigheid zo versterken kan, daar het haar eigen geluk betreft!

Mevr. CAPELLET.

Maar zy houdt het voor het grootste ongeluk dat haar treffen kan; zy weent, zy is troosteloos, zy is wanhopig!

De heer CAPELLET.

Laat de graaf van Lodrona haar troost geven! Waarom weent zy?... omdat zy eigenwys is? Wy moeten

gen haar noch maar vleijen, zo word zy volkomen razend! wat heeft ze voor bedenkingen, wat voor tegenwerpingen?

Mevr. CAPELLET.

Ó Myn geliefde gemaal! gy weet meer dan al te wel, dat zich ons hart niet altoos door 't verstand leiden laat!

De heer CAPELLET.

Goed! indien 't het verstand niet volgen wil, zo moet men 't aan zyn' pligt verbinden. Laat deze zorg maar aan my over; ik zal 't wel bedwingen... Ik heb my dadelyk voorgesteld gehad, dat dit het gevolg uwer voordragt zyn zoude.

Mevr. CAPELLET.

Breek haar slechts het hart niet, in plaats van het te bedwingen! Geloof my, Julia is krank, zeer krank; het zy dat hare krankheid in de ziel of in het ligchaam gelegen zy.

De heer CAPELLET.

Ik ken reeds de krankheden der kinderen, die zich tegen het bevel hunner ouderen aankanten.

Mevr. CAPELLET.

En hebt gy de droefheid reeds vergeten, waarin zich Julia sedert Tebaldoos dood verteerd heeft?... toen was 'er noch geen bevel, waar zy zich tegen aankanten kon...

De heer CAPELLET.

Juist daarom laf! juist daarom onzinnig! ik heb minder gezegd, dewyl noch een waarschynelyker voorwendfel voor handen was... Ik verwachtte niet dat

gy het stof, welk het meisje met hare voeten opstootte, voor wolken uitgeven zoud!

Mevr. CAPELLET.

Myn God!... Wel, laat ons dan zien, of het stofwolken zyn?... Gy weet, dat my het aanzoek van den graaf zo lief als u is: doch een paar dagen vroeger of later, komen, by zo gewigtig eene zaak, in geene aanmerking...

De heer CAPELLET.

By u mischien niet, maar by my! Ik heb eenmaal in 't hoofd gekregen, om heden samen naar Villafranca te gaan; ik heb het den graaf beloofd; ik zie geene genoegzame reden om het te herroepen; ik wil; en ik eisch gehoorzaamheid.

Mevr. CAPELLET.

ó! Is dit niet de uiterste strengheid en wreedheid? een beminnelyk, een eenig, een krank kind smeekt om een uitsel van weinig dagen, die haar geluk en ongeluk zullen bepalen; eene getrouwe echtgenoote, eene tedere moeder vereenigt haar gekerm met het smeeken harer dochter: vergeefs! men sluit hart en ooren: men wil, omdat men wil, het zal zo zyn, omdat het zo zyn zal!

De heer CAPELLET.

En is het niet de uiterste hardnekkigheid, de onverdragelykste eigenzinnigheid van moeder en dochter, niet te willen, omdat de vader wil?... Kort en goed! het moet geschieden! doe geen verdere inbreuk in myn vaderlyk gezag: ik zal zien, of Julia niet wil? Zy behoeft by my geen voorspreekster, en ik geen overbrengster myner besluiten. Ga heen! de graaf wacht u!... indien gy verstandig zyt, zo laat hem geen woord van Juliaas onwilligheid merken, anders...

Me.

Mevr. CAPELLET.

Welaan! stoot Julia dan den dolk in't hart; ik ben onschuldig, ik heb alles gedaan wat ik doen kon; ik heb my niets te verwyten, dan dat ik my van den beginne af aan van u zo heb laten tirannizeren. Doch zo gy evenwel noch niet geheel onrechtvaardig zyt, zo vergeet niet, dat Julia my zo wel als u toebehoort!..

(Zy vertrekt.)

De heer CAPELLET.

Zo?... Ik ben zeer begeerig te ontdekken, of ik niets dan de naam van myn huis, de schaduw en het lyk der vaderlyke heerschappy geworden ben...

(Hy treed naar Juliaas kamer, en roept.)

T W E E D E T O O N E E L.

De heer CAPELLET, JULIA, LAURA.

De heer CAPELLET.

Julia! Julia! kom te voorschyn!

L A U R A, *aan de deur.*

Myne jongkvrouw rust een weinig, mynheer!

De heer CAPELLET.

Moet ikzelf haar dan opwekken? zy kan op een anderen tyd rusten! thans wil ik haar spreken.

L A U R A.

Vergun haar ten minste...

De heer CAPELLET.

Vermete!... *(Zy gaat versbrikt naar binnen.)**Julia verschynt, leunende op Lauraas arm.*

De heer CAPELLET, *baar met een' beschimpenden lagch aanzieude.*

ô! Gy moogt deze kunstgreep, om medelyden af te persfen, wel sparen... Vertrek, Laura... (*Julia, geheel verslagen, leunt tegen een' stoel.*) Nu, ben ik niet waardig, dat gy my aanziet?

JULIA.

Vergeef my, mynheer! eene geringe onpasfelykheid...

De heer CAPELLET.

Alreede een troost, dat ze slechts gering is! ik kan de oorzaak dezer onpasfelykheid wel raden? men ligt aan eigenzinnigheid krank: doch ik heb middelen daartegen...

JULIA.

Acht! myn geliefdste vader!... heb deerenis!.. geene eigenzinnigheid...

De heer CAPELLET.

Zo veel te beter! des te eerder zal het middel vaten! Uwe moeder zal u reeds gezegd hebben...

JULIA.

ô! Zy zal u ook myn angstig smeeken hebben gemeld: ik herhaal het: hier, op myne kniën... (*Zy wil zich nederwerpen, by wederhoud baar.*)

De heer CAPELLET.

Laat af! deze kleine huigchelachtige guigchelspelen kunnen eene moeder bedriegen, maar een' vader niet! Ik vorder gehoorzaamheid, en vorder die zonder tegenspraak!... Gy moogt op uwe lippen byten, om tranen voort te brengen, zo veel gy wilt; ik gebiede u thaus, u gereed te houden, en my noch dezen dag
naar

maar ons landgoed te volgen, en den graaf van Lodrona uwe hand te geven...

JULIA.

Om uwe vorige tederheid, om uwe dochters tydelijke en eeuwige gelukzaligheid, om Gods wil, erbarm u...

De heer CAPELLET.

Niet één woord!... Doch, spreek! wat hebt gy 'er tegen? vanwaar deze ongehoorzaamheid?

JULIA.

De dood van mynen ongelukkigigen neef, heeft myn hart zo getroffen...

De heer CAPELLET.

Belagcheiyk! heeft uw vader ook geen hart? hy was my zo na als u...

JULIA.

Myne neiging — een onoverwinnelyke afkeer van...

De heer CAPELLET.

Spreek niet verder! .. een onoverwinnelyke afkeer! Wy zullen zien, of hy niet te overwinnen is?

JULIA.

Gy kunt dit doen! de dood zal u zynen vriendschappelyken arm niet ontzeggen.

De heer CAPELLET.

Ha! welk eene bitsheid! dit zwymzuchtig, weenziek, bloohartig geslacht denkt, dat, als het een rammelend geraamte met een' zeissen vertoont, ook het gezond mannelyk verstand zich moet ontfellen?... Wees gerust, gy zult eene zeer zachte dood sterven...

J U.

JULIA.

ô Onverbiddeleyke wreedheid!...

De heer CAPELLET.

Ja, onverbiddeleyk...

JULIA.

Stechts eenige dagen uitstel, myn vader! slechts eenige dagen, opdat myn hart het vermogen verkryge...

De heer CAPELLET.

Geene minuten!... Uw hart het vermogen?... ik zou haast gelooven, dat een ander zich in dit hart ingenesteld heeft; vanwaar anders deze oproerigheid? Doch ik zweer u, ja ik zweer het u, dat, zo ik dit bespeure, ik hem 'er uit scheuren zal, al zoud gy 't besterven!

JULIA.

Ontzettelyk! — ô Myn vader!... Stel my, om dit vermoeden voor te komen, slechts in zekerheid, en laat my den sluifer aanvaarden! Een klooster...

De heer CAPELLET.

Ha! een nieuw verschynfel! alle tooverstreken van uwe kunne! de eenige dochter, die men aan eenen graaf van Lodrona uittrouwen kan, de eenige erfgenaam der grootste goederen, zend men wel in een klooster? Zeg liever op een woest eiland.

JULIA.

Ach! onmenschelyke vader!... (*Zy verschrikt.*) wenschoon de uitbarsting der smarte, die my krankzinnig maakt! schier had ik vergeten...

De heer CAPELLET.

Goed! ik zal 't u herinneren, en waarlyk onmensche-

schelyk zyn, indien myne goedheid u onmenschelykheid schynt:.. misbruik haar niet, gehoorzaam, — of — sidder!

(Hy vertrekt dreigende.)

DERDE TOONEEL.

JULIA, *alleen.*

(Zy zygt op den stoel neder.)

Ach! ga vry heen, onbuigzame vader!... door dwingelandy word geen hart zagter!.. de tranen myner moeder baren my grooter smart dan uwe dreigingen:.. ik voel het, myn hart vliegt op, in plaats van zich te buigen, en indien gy my woedend naar het altaar sleept, dan... doch het zal daar niet toe komen; neen, ik zou het heiligdom bevleeken, — het altaar zou sidderen... Het leven heeft duizend uitgangen... Ô Romeo! Romeo! gevoelde gy slechts de helft myner smarten... maar neen! mogt gy ze nimmer gevoelen!... Alléén — ja, alléén wil ik ten grave dalen, en u daar verwachten! daar, waar een onverwelkelyke myrte om onze hoofden bloeijen zal, die geen onmenschelyke vader durft verscheuren!...

(Laura komt zagtjes uit Juliaas kamer gesloopen, nadat ze zeer voorzigtig heeft rondgekeken, of 'er ook noch iemand is... Julia ziet haar.)

VIERDE TOONEEL.

JULIA, LAURA.

JULIA.

Hy is weg! Laura, hy is weg! alles is vergeefs!
doch de wanhoop geeft my moed en krachten!

LAURA.

Hoe zeer beklaag ik u, myne liefste Julia!

JULIA.

Gy beklaagt my? Gy moet my beklagen; want gy hebt Romeo gezien!... ó! Ik heb dan nog iemand, die op myn graf weenen zal, wanneer de mynen hun schimpend lagchen onder het rouwfloers verbergen, ongevoelig myne lykkest voorby gaan, en, wanneer ze al een oog naar myn graf wenden, 'er op wyzen en zeggen zullen: „Daar ligt het eigenzinnige meisje, dat de liefde versmaadde!”... ó Liefde, gy weet het, of ik u versmaad heb, daar ik voor u sterven kan!

LAURA.

Spreek zo ontzettelyk niet! Gy verschrikt my!

JULIA.

Vreest gy voor een lyk? neen, vrees niet! het zal niet bloeden, wanneer gy my aanraakt! maar dan zal het bloeden, wanneer... ik wil niets zeggen; doch, geef acht! ik zal in de lykkest schooner bloeijen, dan wanneer ik het bruidsbed beklom,

LAURA.

Myne dierbaarste Julia, bedenk...

JULIA.

Wat, wat? toon my eene andere gedachte, dan hier
de

de armen van den graaf van Lodrona, en daar — het graaf! ... ô! Genen zyn veel kouder dan dit is...

L A U R A.

De wanhoop is eene verschrikkelyke raadgeester. Wacht toch, of niet het noodlot eene onvoorziene redding...

J U L I A.

Onvoorzien? ha! onvoorzien: de medgezel van uw mischien! Neen, ik ben onherstelbaar verloren! Toon my slechts eenen halm, waaraan ik my vasthouden kan!

L A U R A.

Men verlangt immers niet, dat gy noch heden den graaf van Lodrona huwen zult? Gy zult slechts mede naar Villafranca gaan! Binnen eenige dagen eerst, en wat kan binnen eenige dagen niet gebeuren!...

J U L I A.

Wat? zeg spoedig, wat?... Gy zwygt? wel, ik zal 't u zeggen. Gy meent, wy uren in myn' vaders huis? neen: de graaf heft de sidderende Julia in den wagen; de dood heeft reeds hare wangen geverfd:.. daar zit zy, het hoofd ter aarde gebogen, als eene geknikte lely. Gelyk de bliksem snellen onze Napeische rosen met haar voort; zy brengen haar... weet gy, waarheen?... Ach! de angstbarende klok luid my reeds te gemoete! reeds ontsluit men de kerkende kerkdeuren!.. Daarin met haar, daarin! Reeds prevelt de schrikkelyke priester het trouwformulier!.. ô Gy, heilige standbeelden, weent bloed, indien gy noch weenen kunt! red haar, red de ongelukkige, de verstoten Julia!... (*Men hoort iemand.*) Ach!
wie

wie komt? verberg my, Laura, bescherm my aan uwem boezem! verberg my, myne vrindin! (*Zy tracht zich aan baren boezem te verbergen.*)

L A U R A.

Wees te vreden! 't is uw vrindelyke arts, Ben-
voglio!

J U L I A.

(*Zy ziet vreesachtig op, en verschuilt zich weder; na eene korte poos ziet zy noch eens op, en word hem gewaar.*)

Is het mogelyk?... Ó! dit is een engel in eene menschelyke gedaante! hy zal my iets van mynen Romeo zeggen!... Ach! hy verschrikt! hy ziet nu my, dan u aan, Laura: hy weet niet, dat gy myne ver-
trouwde, myne vrindin zyt, en my zoud willen red-
den, indien gy kost!... Ga, stel u als eenen cheru-
byn aan de deure, opdat niemant zich hier binnen
wage, opdat niemant ons hoore!...

(*Laura vertrekt.*)

V Y F D E T O O N E E L.

J U L I A, B E N V O G L I O.

J U L I A.

Ach! Benvoglio!... (*Zy slaat de banden samen, en weent.*)

B E N V O G L I O.

Uw gezigt zou my doen verschrikken, myne lieve
jongkvrouw, indien ik my, naar 't geen ik van de-
ze nacht weet, en naar 't geen ik van uwe ouderen

gehoord heb, uw' toestand vooraf niet had kunnen voorstellen.

JULIA.

Ó! Myne ouders!... Hoe schrikkelyk is 't, op zekeren tyd eenen vader te hebben! hoe schrikkelyk, indien ik hem op nieuw zal zien! Ik heb u veel, véél te zeggen, en eer ik weet waar ik zal aanvangen, zal hy, of een noch verschrikkelyker man weder hier zyn: kent gy hem?

BENVOGLIO.

Stel u gerust, myn kind, wy zyn alleen...

JULIA.

Dat is goed! anders was'er noch een derde by onze gesprekken... Ó! dien kent gy: — met hem was ik noch liever alleen: toen wenschte ik Benvoglio dikwyls weg; en thans — is hy my de liefste, met wien ik hier alleen te zyn kan wenschen... Zyt gy verzekerd, dat zich hier niemant meer indringen zal?

BENVOGLIO.

Gewis: uwe ouders hebben my gebeden, voor den schrikkelyken zekeren man by u te spreken, u door zagte aanspraken uwen pligt te binnen te brengen: ik heb het beloofd...

JULIA.

Gy hebt het beloofd? hoe? gy hebt het beloofd?

BENVOGLIO.

Ik heb het beloofd, liefste Julia, om my het geluk te verschaffen, van u zonder getuigen te zien; met u van Romeo te spreken, van zyn afscheid, van...

JULIA.

Ach! dit stort weder een vonkje licht in myne ziel!... van Romeo? vergeef de ongelukkige Julia, myn vriend, myn arts, myn alles! doch vergeven is niet genoeg, gy moet my ook redden:... maar, — zeg my eerst iets van Romeo... dan... dan zal het hier (*Zy wylt op hare borst.*) geruster worden... geruster, zeg ik!...

BENVOLIO.

Weet dan, dat hy gelukkig ontkomen is!... De wacht heeft hem dezen morgèn overal vruchteloos gezocht.

JULIA.

Ja, dit zou wel zeer goed zyn; maar... indien Julia by hem ware, indien zy ook ontvloden ware, dat zoude noch veel beter zyn!... Zoude ik niet zyn, waar hy is? ó Benvoglio, zal eene vrouw vader en moeder niet verlaten, en haren man volgen? Benvoglio, gy weet dit! gy weet, onder uwe oogen — gy bekleedde onzer vaders plaats, — heb ik 't hem toegezegd. Pater Laurentius lag onze handen in elkander, en onze lippen stamelden van vreugde „Ja”, nadat onze harten 't reeds voorlang eens waren: de engelen speelden op hunne harpen, en de hemel lagchte op ons neder:... ó! wat heilryke oogenblikken!.. hoe duister, hoe treurig is thans alles? weet gy dit?

BENVOLIO.

Ik weet alles, beminde jongkvrouw! ik weet, dat gy heden naar Villafranca met uwe ouderen gaat, en aan den graaf van Lodrona zult verbonden worden!

J v-

JULIA.

Vreesfelyk! Schrikkelyk! Affchuwelyk! En wat zegt Benvoglio daarvan?

BENVOGLIO.

Ik beken u myne verlegenheid.

JULIA.

Wat? wat?... Ó! Wanneer de arts fiddert, dan moet de kranke vertwyfelen!

BENVOGLIO.

Ik heb uwen vader reeds smeekende alleen om uitsfel verzocht; hem gezegd, dat het u wegens uwe krankheid volstrekt noodig ware; vergeefs! Ik moest my houden, alsof ik u zelf overreden wilde; want reeds was hy zo verbitterd, dat hy dreigde eenen anderen arts te ontbieden, my beschuldigende dat ik door uwe moeder opgeruid was, en...

JULIA.

Ach! zeg my, zyn alle vaders zo... zo... hoe zal ik 't noemen? en verdienen zy, dat men hen vader hete?... Neen, voortaan zal hy Capellet heten: en wat deze Cappellet is, vrage men de Montecchioos.. Maar wat nu?... Hebt gy geen middel, gy, die dikwerf dooden hebt opgewekt, hebt gy geen middel, my het leven te bewaren? geen middel, dit kranke ligchaam met zyne ziel weder te vereenigen?... Gy weet immers waar myne ziel is?... Nu?...

BENVOGLIO.

Ter vlugt is hier geen en weg open... Neen;... wel! indien gy 't waagde, en medegingt?

JULIA.

Weg! weg! gebate vrind!... medegingt, zegt gy?
Liever wil ik sterven!

BENVOGLIO.

Ik weet evenwel niet, liefste Julia!...

JULIA.

Gy weet niet? Wat weet gy dan? Weet gy ook niet, dat ik een hart heb, waaraan deze beanstiging, deze foltering, te zwaar worden? Weet gy ook niet, hoe ik den weg vinde, om haar voor dit hart lichter te maken?... ó! Gy weet minder dan ik... (*Terwyl zy een' dolk uit haar' boezem te voorschyn brengt.*)

BENVOGLIO.

Schrikkelyke vrindin! wat wilt gy doen? (*Hy wringt haar den dolk uit de band.*)

JULIA.

Lafhartige, wreedaart...

BENVOGLIO.

Gy hebt moed om te sterven, Julia?

JULIA.

Indien ik voor Romeo niet leven kan... word'er dan moed vereischt om voor hem te sterven?

BENVOGLIO.

Maar wat zou de elendige Romeo zeggen?

JULIA.

Vraag liever, wat hy zeggen zou, indien ik eens anderens wierde? zal hy my niet liever met het graf vereenigd zien, dan met... ó! Voeg in uwe gedachten den naam 'er by, opdat ik hem niet behoefte te noemen.

men. Neen, Romeo! ik zweer u, by onze huwlyks-
 liefde, by dien God...

BENVOGLIO.

Julia! gy zult niet sterven! Eene zó tedere minna-
 res moet het loon harer trouwe noch lange in de
 armen van haren beminden, van haren Romeo, genie-
 ten: zy moet leven!...

JULIA.

ô Wat zegt gy my!... onmogelyk!... Ik zou de
 woede van den vergramden Capellet, de omhelzingen
 eens gehaten graafs, kunnen ontgaan? mynen Romeo
 wederzien?... Ach indien gy dit kunt bewerken, zult
 gy de heilig zyn, dien ik boven alle heiligen veree-
 ren zal!...

BENVOGLIO.

Ik moet noch eene vraag doen. Gy zegt, dat gy
 sterven kunt; maar kunt gy leven, en u in het verblyf
 van vermolmde beenderen, van doodsgeraamten, en
 van een onlangsoverleden lyk, met één woord, in het
 graf uwer voorouderen voor eenige uren laten op-
 sluiten? kan dit een jonge juffer doen?

JULIA.

Dit is iets verschrikkelyks!... maar, de liefde moet
 noch sterker dan de dood zyn! ja, — Julia kan. Om
 Romeo weder te vinden, kan ze door eene hel loo-
 pen.

BENVOGLIO.

Weljaan!... doch gy belooft my eene eeuwige ge-
 heimhouding?

JULIA.

Zelfs zal de dood my dat geheim niet ontrukken!

BENVUOLIO.

Nu, dan zal ik u een' slaapdrank geven...

JULIA.

En hoe dan?...

BENVUOLIO.

Deze drank zal uwe sluimering de doodzelve gelijk maken! Gy zult nederliggen, ademloos, bleek, en koud; het bloed zal zo traag in uwe aderen kruipen, dat geen polsflag, geene trekking, zynen loop verraad.

JULIA.

En zal ik dan gelukkig zyn, wanneer ik ontwake?

BENVUOLIO.

Ik hoop het, volgens den toefstel, dien ik voor heb te maken.

JULIA.

Inderdaad?... en waar hebt gy dezen drank?

BENVUOLIO.

Ik heb dien by my... Toen ik van mevrouw uwe moeder, uwen toestand, en den zo kortbepaalden tyd uwer verbindtenis, vernam, voorzag ik uwe wanhoop, vertrok, en haalde zo veel als tot myn oogwit noodig was.

JULIA.

Geef het my! myn ziel brand 'er reeds naar als van een' heeten dorst. Ras, geef het my...

BENVUOLIO.

Neen, ik moet eerst met u affpreken. Thans is het haast middag; gy zult deze kunstmatige dood omtrent twaalf uren sterven...

J U.

JULIA.

Schrikkelyk! maar hoe, wanneer ik ontwake?

BENVOGLIO.

Zoras gy den drank ingenomen hebt, moet gy u te bed leggen: want de gevoelloosheid volgt in twaalf of dertien minuten, en de volkomen doodgelykende verslyving in omtrent een uur...

JULIA.

En dan?...

BENVOGLIO.

Men zal u dood achten... Gy weet, dat de onmatige hitte tegenwoordig niet toelaat, een lyk langer dan twaalf uren in huis te houden. Men zal u derhalve tegen den avond in den grafkelder der Capelletten, op den kerkhof van den heiligen Franciskus, byzetten, en uwe plegtige lykstaafte eenige dagen daarna vieren.

JULIA.

Ontzettelyk! .. Doch indien het niet gebeurde?..

BENVOGLIO.

Wees niet bezorgd, jongkvrouw! Het zou het eerste voorbeeld zyn in dit jaargetyde. Buitendien heb ik in uw huis aanzien genoeg, om uwe vrienden door betooging van de onmogelykheid des uitstels daartoe over te halen; en dit al niet gelukkende, dan zal een zo zwaar toeval uwen vader bewegen om uwe verbindtenis ten minste uit te stellen.

JULIA.

Genoeg, genoeg! maar Romeo, Romeo! wanneer gy myne dood hooren zult, wat zal 'er van u worden!

BENVUOLIO.

Romeo zal by uwe ontwaking zyn. Hy zal nu naauwelyks drie mylen van Verona af wezen. Ik zal hem eenen bedienden met een myner beste paarden nazenden, en in een' brief hem onderrichten, dat hy met het middernachtuur op den kerkhof aan den ingang uwer begraafplaats maakt te wezen...

JULIA.

ô! Hem zal ik wederzien? hem omhelzen? Byna doet de blydſchap in der daad my ſterven! Leg my by Tebaldo in de kist, en ik zal met de wormen kampen, indien ik ſlechts Romeo zie!... doch neen; laat my toch niet lang in die vreesfelyke woning verlangen!

BENVUOLIO.

Neen, noch voor den tyd, eer gy ontwaakt, zal ik in het gewelf zyn, byaldien Romeo tegen vermoeden later mogt komen.

JULIA.

Liefſte, beſte Benvoglio! hoe verlang ik naar dit huis des doods!... maar hoe zult gy den toegang vinden?

BENVUOLIO.

Dewyl ik u waarſchynelyk daar zal moeten openen, om de oorzaak uwer dood te melden, zo zal men my lichtelyk den ſleutel toevertrouwen: doch dit is de geringſte zwaarigheid... Maar weet gy, wat gy alsdan te doen hebt? Gy zult met Romeo vlugten! Paarden en wagen zullen aan den muur in gereedheid zyn: alsdan zal u de liefde, in de armen van Romeo, voeren, waarheen gyzelf wilt!

J u.

JULIA.

Dit is het beste gedeelte! ô myn Romeo! myn Romeo!... ware ik toch reeds in uwe armen!... Benvoglio! de zaak is zeer vervrolykend, en nochtans weet ik niet, waarom ik my niet recht verblyden kan?...

BENVOGLIO.

Ik begryp het wel: het eerste deel der geschiedenis valt een weinig in het vreesfelyke. Doch laat u door niets misleiden! Dit vreesfelyke ligt alleen in het voorgevoel, en het zal u niet lang kwellen. Het eenig schrikkelyk tydpunt zal het gezelschap zyn, waarin gy u by uwe ontwaking bevinden zult: doch dan zal iemant by u wezen, die u deswegen vertroosten kan.

JULIA.

Hy zal! zyne stem en oogen zouden de dooden zelfs in 't leven kunnen roepen: hy zal de vergane, de verwoeste natuur eenen luister geven, dien de bloeiende zonder hem niet bezit, en het graf zal my een bekoorelyker verblyf zyn, dan de gouden kamers in het paleis van Capellet.

BENVOGLIO.

Nu zal ik my spoedig naar uwe ouderen begeven, en hen de blyde tyding brengen, dat gy u door myne redenen hebt laten overhalen.

JULIA.

Om 's Hemels, en om aller heiligen wil, doe dit niet! de gehate graaf zal dan...

BENVOGLIO.

Wees niet bezorgd! Ik zal zeggen, dat gy rust noodig

dig hebt; dat een paar uren slapens u meer dan spyze en drank verkwikken zal; dat ik aan uwen pols de voorspelling van eene nabyzynde sluimering bemerkte; dat men u deze vergunnen moest, opdat gy tot uwe reize naar Villafranca de noodige krachten verkrygt... Ik zal ook tot vergrooting der waarschy-nelykheid eenige artzenyen herwaarts schikken, die men u dan moet ingeven: in 't kort, verlaat u in alles op my!.. hier is het glas, (*Hy geeft haar een glaasje.*) dat de kortdurende dood in zich bevat: gy laat het in een glas water druppelen, en dan... Gy siddert?

JULIA. Benvoglio! ik weet niet, of ik uit angst, of vreugde siddert?.. (*Zy ziet hem eenige oogenblikken slyf aan.*) Gy bedriegt my immers niet?..

BENVOGLIO. Julia! Zulk een wantrouw!.. Bedenk wat ik by uwe vertrouwelykheid met Romeo gewaagd heb! Bedenk dat het om niets minder dan om myn leven zou te doen zyn!

JULIA.

ô! Vergeef my! myn arts, myn redder, myn vrind, beste Benvoglio! Dewyl ik thans voor de eerstemaal veinzen, dewyl ik bedrog plegen moet, verlies ik het vertrouwen op andere menschen. Ach! het bedrog is nooit in myne ziel opgekomen: altoos was zy zuiver en onbezoedeld, gelyk de mensch na de eerste schepping. de al te wreede besluiten myner ouderen, om my in gehate banden te slaan, leeren 't my. Ach! wie is de grootste schuldenaar, die het leert, of die het

het begaat?.. Elendige moeder! van u alleen deert het my! U had ik vermurwen kunnen! Hoe teder zult gy my beweenen!.. Benvoglio, ik zal immers van haar gekerm en snikken niets hooren, wanneer ik voor dood ligge?

BENVOGGIO.

Zo min alsof gy waarlyk dood waart. Gy zult het geluk eener zachte sluimering smaken, gelyk zy, die onder de aarde liggen; zelfs zult gy niet droomen...

JULIA.

Ook niet van Romeo?

BENVOGGIO.

Neen, maar, dra ontwakende, in zyne omhelzingen het volkomen geluk der liefde en der tederheid genieten!

JULIA.

ô Benvoglio! uwe druppelen zyn een morgendaauw voor myne verfmachtendê ziel!

BENVOGGIO.

Uw engel bescherme u! dra zal ik u wederzien!.. na twaalf uren...

JULIA.

Na twaalf uren! ach! Benvoglio! tel toch alle minuten en seconden!

BENVOGGIO.

Naar de polsslagen, myne vriendin!.. Noch eens: verwyl noch eenige oogenblikken met den drank! de tyding van myne gelukkige verrichting mogt iemand herwaarts brengen... ô Kortstondige vreugde! hoe

ras

ras zal dit huis in een klaaghuis veranderd worden! ..
Doch het moet zo zyn... Vaarwel! lieve Julia!

JULIA.

En gy!.. na twaalf uren! vergeet het niet; het zal
dan juist middernacht wezen... Zend my Laura met
een glas water.

(*Benvoglio vertrekt.*)

ZESDE TOONEEL.

JULIA, *alleen.*

Omtrent het middernachtuur?... Ó! dan zal ik
Romeo wederzien!.. Kan ik het gelooven?.. Noch
is myn hart niet gerust!.. Alles zweeft door elkander,
in myn hoofd, en in myn hart:.. hoop en vrees —
dood en leven... Romeo en de gehate Paride.

ZEVENDE TOONEEL.

JULIA; LAURA, *met een glas water.*

LAURA.

Hier is het verlangde glas water!

JULIA.

Geef hier! ik ben zeer dorstig! (*Zy drinkt een
paar druppelen.*) Daar, zet het voor my neder.

LAURA.

Nu, geliefdste Julia? heeft uw arts u eenigen troost
verschafft?

JULIA.

Troost? Gy weet waar die voor my is! Benvo-
glio is een schrikkelyk man!

L A U R A.

Hoe zo? Uw vriend, uw raadgever, uw vertrou-
weling!

JULIA.

Ach! hy wil, dat ik mynen vader op 't landgoed
zal volgen! hy belooft en verzekert my, dat men my
daar noch eenige dagen in rust zal laten...

L A U R A.

Heb ik 't niet gezegd?

JULIA.

Ik zal aldaar de frische lucht genieten; dan zal
ik met u vlytig uit ryden gaan; dan zal Romeo, on-
der een vreemd gewaad, my, op zekeren dag, ont-
moeten, my schaken, en met my van daar snellen;
dan zullen wy uit een veilig oord met mynen vader
vredeonderhandelingen aanvangen; ... Geloofst gy dit,
Laura?

L A U R A.

Niets lichter!.. Gy zult het dan doen? Ô! ik ben
verrukt over uwe besluiten! Iet 'er op, alles zal goed
gaan.

JULIA.

Elendig, lichtgeloovig schepsel! ik denkgedurig;
ik zal eerder sterven, dan my ... doch, ik zal, ik
moet!.. Komt het op het uiterste... Romeo zal
my ten minste niet van ontrouw kunnen betichten!..

L A U R A.

L A U R A.

Gewis niet! indien hy u ook maar zo getrouw is..

J U L I A.

Zwyg daarvan!.. doch, Laura, ik ben geheel afgemat van spreken en kampen: verlaat my!.. ga, verontschuldigd my by myne ouderen dat ik niet aan tafel kome... (*Zy ziet haar tederlyk aan.*) Vaarwel, goede Laura!

L A U R A.

Daar komt mevrouw, uwe moeder...

J U L I A, *ter zyde.*

„ó Hemel! noch eenen kamp!...” Ga!

(*Laura vertrekt.*)

A G T S T E T O O N E E L.

Mevr. C A P E L L E T, J U L I A.

Mevr. C A P E L L E T.

Ik moet u van blydschap omhelzen, myne Julia, schoon ik my eerder moeilyk tegen u mogt toonen, omdat uw arts meer dan uw vader en uwe moeder op u vermogt! maar — geene verwyten! genoeg, gy volgt ons, gy zyt een gehoorzaam kind.

J U L I A.

Veel minder dan gy denkt, liefste mama!

Mevr. C A P E L L E T.

Ik hoop dat het waar is wat Benvoglio ons gezegd heeft?

JULIA.

Ja! maar — ik gehoorzaam — myns ondanks: is dat niet ongehoorzaam?

Mevr. CAPELLET.

Zo veel te meer verdienste, als het ons zuur valt!

JULIA.

Ik zoude niet gehoorzaam zyn, indien ik ... anders kon!.. ô! Is het noch tyd, beste mama! is het noch tyd, zo bespaar u...

Mevr. CAPELLET.

Gy hebt uw' vaders wil zelf vernomen: beneem ons de vreugde niet, die Benvoglio in ons verwekt heeft. Uw vader, uw bruidegom, wy allen waren op dat oogenblik herwaarts gekomen, om u te zegenen, u te danken, indien hy ons niet verhinderd had! ik, ik maar alléén kon my de wellust niet ontzeggen...

JULIA.

Gy dood my door uwe goedheid! ik verdien ze niet. Myne gehoorzaamheid is eene trouwelooze gehoorzaamheid! Ach! een adder ligt onder de roos verscholen!

Mevr. CAPELLET.

Zeg dit niet, myne liefste dochter! Gy pynigt my te veel!

JULIA.

Ik wilde liefst niet, maar hoe kan ik anders?... Moet ik zeggen, „gy moet u verheugen,” terwyl ik u meer bedroef?

Mevr.

Mevr. CAPELLET.

Dit kan myne Julia niet!

JULIA.

Betrouw haar niet! haar hart is aangestoken, vergiftigd!

Mevr. CAPELLET.

Uwe verbeelding is aangestoken, maar uw hart zeker niet! dit is altyd teder, goed, liefderyk...

JULIA, *snikkende.*

Ach! neem liever — de taal myns vaders aan!.. noem my ongehoorzaam, verraderlyk, trouweloos!.. Uwe liefde...

Mevr. CAPELLET.

Hoe kan ik dit doen! ik verontschuldigt u wegens uw afkeer voor den graaf. Ik weet, ons hart hoort niet altyd naar de reden; de overeenstemming onzer neigingen rust niet op sluitredenen! de magneet trekt yzer, en geene andere metalen, naar zich toe, al schoon zy van veel grooter waarde zyn; ik weet het; en indien de zaak aan my stond, zoude ik uw hart niet in een juk...

JULIA, *zich aan hare voeten werpende.*

Och! myne onvergelykelyke moeder! Gy doet myn hart versmelten: het vloeit weg in weemoedigheid! hou op met uwe goedheid, hou op my met uwe tederheid te overstromen, anders...

Mevr. CAPELLET.

Sta op, goede Julia! Ik zal het uiterst wagen, om u ten minste buiten noch eenig uitstel te doen verkrygen. Ik zal zelf den graaf van Lodrona onderschep-

scheppen, en onder voorwendfel uwer krankheid hem tot medelyden zoeken te bewegen...

JULIA.

Te veel goedheid, te veel deerenis! dood uwe ongehoorzame dochter liever, opdat u uwe goedheid — nimmer berouwe.

Mevr. CAPELLET.

Spreek zo wreed niet! en indien het schrikkelykste al moet volgen; indien ik datgeen, wat u een zo onzettelyk juk schynt, niet afwenden kan; indien de graaf door zyne onderwerpelykheid en tederheid niet ten minste uwe hoogachting, ik wil niet zeggen uwe liefde, zich weet te verwerven: dan zal ik uw verdriet met u deelen, gelyk gy in 't myne gedeeld hebt. Ó! Het is een groote troost, myne dochter! zyne verborgen smarten in den schoot eener tedere moeder...

JULIA.

Ik kan 't niet langer uithouden, liefste mama! ontwyk my! ik zoude — ik konde... Ach! (*sniikkende.*)

Mevr. CAPELLET.

Stel u gerust, myne Julia! Benvoglio heeft my reeds bericht, dat gy niet aan tafel komen kost: leg u neder, en sluimer zagtelyk! De Hemel versterken! ik zal u Laura zenden, om u...

JULIA.

Neen, neen, vereereenswaardige moeder, zy is een te praatachtig, te dienstvaardig schepsel!..

T

Mevr.

MEVR. CAPELLET.

't Is ook waar, myn kind! ik ware zelf liefst by u gebleven... Ach! ik weet niet!.. myn hart is my zo beklemd,... ik weet niet, hoe ik my aan u ontrukken zal! doch ik moet...

JULIA.

Ga heen, om Gods wil!... slechts noch eenen kusch, eenen kusch!

MEVR. CAPELLET.

Noch tien, lieve Julia!... (Zy ombelst haar.)
Gy weent?...

JULIA.

God! God — zegene u!...

(Mevr. Capellet vertrekt, zy ziet noch eenige malen om, Julia wenkt haar gedurig met wringende banden achterna, en walt haar by 't uitgaan noch eens om den bals.)

NEG ENDE TOONEEL.

JULIA, alleen, geheel buitenzichzelve.

Wat heb ik doorgestaan!.. Ach!.. dit was harder dan de doodstryd!... Goedhartige, liefderyke, weërgeaélooze moeder! noch één woord, en Julia waar' verloren!.. Hoe? indien ik haar voor de laatstemaal gezien had?... ik yze! myn hart verheft zich, gelyk de zeebaren in den storm! wat zal't zyn, wanneer zy my voor geheel dood houdt!... deerenis-
nis.

niswaardige moeder! welke weeklagten! wat gekerm der liefde! wat angst!... doch... (*Peinzende.*) Paride! Romeo!... ó Romeo, ik moet, ik moet!... Uw naam verslind alle andere aandoeningen!... Waar is de drank, waardoor ik tot u overfluimeren zal? Hier! (*Zy krygt het glaasje voor den dag, neemt het glas water, en giet de druppelen half daarin, en houdt op.*)... Ach! zoude ik ook te lang moeten sluimeren!.. Neen, 't is beter dat ik te lang sluimere, dan dat ik in myn' vaders huis ontwake. (*Zy giet'er het overige in. — Peinzende, en na eenig stilzwygen.*) Ach! hoe beangst word ik!.... Waar zal my deze drank heenbrengen?... onder vermolmende gebeenten! doorknaagde bekkeneelen! tot het lyk van Tebaldo!... Het bloed vloeit noch uit zyne wonde!... Welk een' grimmigen blik werpt hy op my! (*Zy zet het glas neder.*)... Hy grypt my aan!... laat my los! laat my los! ik behoor noch niet tot u!.. ó God! God! Slangen en wormen kruipen onder myne voeten! kruipen tegen my op!.. Ik verstyf!... Wanneer zal Benvoglio en Romeo komen? ó Zo zy niet kwamen, zo zy niet kwamen!.. Schrikkelyk! schrikkelyk!.. Doch Romeo zou zyne Julia in 't graf laten?.. neen! eerder zal hy zichzelven in 't graf storten!.. Kom, weldadige drank! gy zult my met Romeo vereenigen... (*Zy begint te drinken.*) met Romeo! (*Zy drinkt het laatste uit.*) met Romeo!.. 't Is gedaan!.. hy was bitter, maar Romeo verzoette dien... ik zal my terstond hier op 't bed leggen, opdat ik de plaats, waar ik mynen Romeo het laatst

gezien heb, tot aan myne diepe sluimering toe in 't oog houde... My dunkt — reeds voel ik... hoe is 't met my!.. De ysfelyke gedachte ryst weder in my op!.. ware het vergif geweest, het waar' de veiligste weg voor Benvoglio, om zich aan verwytingen, aan straf te ontrukken!... ja, zeker! weg, weg!.. ó Myne moeder! myne elendige moeder!..
(Zy gaat op deze woorden naar het in 't verschiet staande rustbed: het gordyn valt.)

Einde van het derde bedrijf.

VIERDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

LAURA, PIETRO; JULIA, (*die, op het rustbed, in eene doodgeelykende sluimering ligt, en van de eerstgenoemde personen niet terstond gezien word;*) EEN BEDIENDE.

LAURA.

Gy waagt veel, myn goede vriend! indien men hier ontdekte, dat gy Romeo toebehoorde...

PIETRO.

Gewisfelyk kent my hier niemant, en in allen gevalle kunt gy immers maar zeggen, dat ik een uwer naastbestaanden ben... Romeo is in doodsangst wegens zyne Julia: hy is begeerig te weten, hoe zy zich sedert zyn affcheid bevind!

LAURA.

Hoe weet gy dat? ik had gedacht, hy moest reeds verre van hier verwyderd zyn?

PIETRO.

Ja, indien alles in orde afgeloopen ware! ik zoude hem tot op de helft des wegs verzellen, om zyne zielsvoogdes tyding van de reize te brengen!... Gy weet immers wel, hoe deze luidjes elkander bemin-

nen!..

nen!.. Naauwelyks waren wy drie uren van hier verwyderd, toen hy over eenen gracht wilde rennen; hy had den sprong te kort genomen, het paard stortte neder, en brak den eenen voorvoet.

L A U R A.

Hy heeft echter geen ongemak gekregen? anders bid ik u om all' wat in de waereld is...

P I E T R O.

Neen! by geluk was het niet verre van een klooster, waar we ons voort naar toe begaven. Mynheer schreef terstond dit briefje aan de jongkvrouw Capellet. Ik moet hem een ander paard halen, en hy wil my niet wederzien, zo ik hem niet een regelijs of twee tot antwoord brenge.

L A U R A.

Hy had evenwel het gevaar moeten bedenken!

P I E T R O.

Zonder twyfel! maar eigenlyk zou Benvoglio den brief overhandigen: doch ik ben reeds driemaal vergeefs by hem geweest. Eindelyk dacht ik: uw heer heeft u immers gezegd, dat zekere Laura, kamenier en vertrouwde van zyne beminde was. Thans zit het heerschap gewisfelyk over tafel: de bedienden passen op: geen mensch in huis kent u: zo gy eens naar haar vroegt?.. men heeft my hierheen gewezen, en gelukkig heb ik uzelve terstond aangetroffen: ó! ik geloof, mynheer stierf van blydschap, indien ik hem zeggen kon, dat ik zyne Julia zelf gezien, zelf gesproken had...

L A U R A.

Nu, ik zal zien of het goede meisje niet een weinig

nig slaapt? gaarne wilde ikzelf haar hierdoor vervrolyken. Zy heeft heden reeds zo veel angst uitgestaan... ach! indien Romeo alles wist!.. maar, zo zy noch slaapt, zult gy ten minste uw' heer zeggen, dat gy haar gezien hebt: want ik durf haar niet opwekken, zy heeft de rust te noodig.

PIETRO.

o! Mynheer zal gewis erkentelyk zyn: hy is de edelmoedigste man in Verona, zo wel als hy de rykste is.

LAURA.

Laat ons den tyd niet met praten verspillen. Het huisgezin heeft zich wel eerst aan tafel gezet; doch men is voor allen niet even veilig. Indien ons al iemand verraste, hebt gy slechts te zeggen, dat gy my brieven van mynen broeder uit Brescia bragt... Nu, maar een oogenblik geduld! (*Zy wil naar Juliaas kamer gaan, maar word Julia gewaar, liggende op het rustbed, dat in 't verschiep staat.*)

PIETRO.

't Gaat wel!...

LAURA.

Hemel! wat zie ik?... Julia! hier op het rustbed?... vermoedelyk is zy uit groote vermoeidheid in slaap geraakt... Ik moet evenwel zien... (*Zy sluipt naar haar toe.*)... hare handen nederhangende?... Dierbare jongkvrouw!.. myne lieve Julia!.. (*Zy neemt haar by de hand.*) Ach! yskoud!.. Julia, ontwaak toch!.. God ontferm u myner! zy is dood! zy is dood!.. (*Zy werpt zich op haar ligchaam.*) Julia, Julia! Help! help!

PIETRO.

Ik moet my uit dit huis wegmaken, anders ben ik verraden!.. ó! Welk eene tyding voor myn' elendigen heer!

(Hy vertrekt.)

L A U R A, *die alles aangewend heeft, om haar weder te doen bekomen.*

Vergeefs! vergeefs!.. Help! ach! myne Julia! myne Julia!..

(Een bediende komt.)

D E B E D I E N D E.

Wat is dit voor een gefchreeuw?

L A U R A.

Julia is dood! ras! of zy te helpen ware!.. Ga, zeg 't slechts onzen heer alleen: myne elendige mevrouw zal 't anders gewis besterven!.. *(De bediende loopt heen.)* ó! Het ongelukkig kind! wat moet zy uitgestaan hebben, daar het zo verre met haar gekomen is!.. onmenschelyke vader! elendige Julia! vervloekte graaf!.. *(Zy weent, en snikt.)* nu ziet gy de beklagenswaardige gevolgen!.. ó Julia, Julia, Julia...

T W E E D E T O O N E E L.

L A U R A, de heer C A P E L L E T.

De heer C A P E L L E T.

(In 't uitkomen.) Hal men wil voorzeker eene comédie spelen, om myn besluit te weêrstreven?...

L A U R A.

L A U R A, *weenende.*

ô! Daar ziet gy, mynheer!...

De heer C A P E L L E T, *op eene trotsche wyze.*

Ik zal haar wel opwekken!... (*Hy treed toe.*)

L A U R A, *snikkende.*

Ach! ook in de dood zult... gy noch tegen... de ongelukkige Julia. — Nu?... wat zegt gy!...

De heer C A P E L L E T.

Julia, Julia!... (*Hy neemt haar by de band, doch laat die terstond weder los.*) Ik ben een man des doods!... (*Hy begint te sidderen.*) Ras! Laura!... Benvoglio eet met ons, roep hem hier, ras... maar bedektelyk! vooral, dat het myne gemalin niet hoore!..

L A U R A.

(*In't beengaan.*) Vergeefs! vergeefs! geen mensch zal haar weder opwekken! ô! myne lieve, lieve Julia!

(*Zy vertrekt.*)

DERDE TOONEEL.

De heer C A P E L L E T, *alleen.*

Is het mogelijk!... wat heb ik gedaan! myne dochter! myne eenige geliefde dochter!... onmenschelyke vader!... myn beste kind! ontwaak, ontwaak!.. Gy zult voor den graaf niet wezen — nooit!.. heb deerenis met my!... ik wil liever sterven!... ô! Gy zyt onbarmhartiger dan ik!... Uwe wraak is veel verschrikkelyker dan myne schuld was — ik wilde u gelukkig maken!... vervloekte eigenzinnigheid!... ik bespote haar, en verscheurde haar 't hart!... Julia!

BENVOGLIO.

Mynheer Capellet! behoort dit voorwerp uw' haat niet uit te dooven? ... de Hemel straft ons dikwyls...

De heer CAPELLET.

Wartoe deze herinneringen, indien ze my haar niet wedergeven? ... ô! Wat is uwe kunst, Benvoglio? .. Ik verban u! Gy laat de beste menschen sterven, eene dochter...

BENVOGLIO.

Evenwel noemde gy haar noch onlangs ongehoorzaam, eigzinnig...

De heer CAPELLET.

Neen, zy was het niet, zy was het niet! ik was wreed, tirannig! ... ô Julia! heeft uw laatste adem my niet voor zodanig gescholden? ... Zy lagcht! ziet gy! is dat niet een grievend lagchen? Hoe moet zy juigchen, dat zy mynen onbuigzamen hoogmoed zo misleid heeft! ... denkt gy dit ook niet? ademde zy niet duizend vloeken tegen my uit, toen gy haar de laatstemaal bezocht? ô! Zeg ja, opdat ik myzelven niet behoefte te vervloeken!

BENVOGLIO.

Ik zoude onwaarheid spreken: zy klaagde over de onmogelykheid van u zo gewillig te kunnen volgen als zy wel wenschte; zy bad alleen om uitsfel...

De heer CAPELLET.

En ik gaf 't haar niet? ô Tirannige vader!...

BENVOGLIO.

Toen ik haar den kinderpligt, uwe goede oogmerken, de voordeelen, voorstelde...

De

De heer CAPELLET.

Schandelyke voordeelen! zy hebben my myn kind doen verliezen!... ik mogt, ik kon myzelve...

BENVOGLIO.

Maar noch meer de hoop, dat, indien zy zich slechts aan deze reize onderwerpen zoude, zy misschien noch uitsfel verwerven kon.

De heer CAPELLET.

Zeer zeker heeft zy geweten, dat zy sterven zoude, anders had zy zich niet overgegeven. Geloofst gy niet, dat zy't geweten heeft? dat zy misschien wel zelf... waag het evenwel niet, my het te zeggen!

BENVOGLIO.

Ik zie niet de minste blyken. Hare levensgeesten waren zeer uitgeput: ontwyfelbaar heeft haar eene beroerte...

De heer CAPELLET.

Eene beroerte? Ó! waarom treft ze dit oogenblik ook my niet? Zal ik alleen leven, om te weenen, om te wanhopen, om my te vervloeken? my? of — wien?

BENVOGLIO.

Gy moet vertrouwen, dat de Hemel zyne wyze wegen...

VYFDE TOONEEL.

L A U R A, *de vorigen.*

L A U R A, *schielyk komende aangeloopt.*

Mevrouw is niet langer tegen te houden! Ik ben tot nu by haar gebleven; ik heb gehoord, hoe zy den heer

heer graaf zelf verzocht, de ongelukkige Julia noch eenig uitstel te verschaffen:... Ach! zy had het niet noodig gehad!.. Toen zy eindelyk u beiden te lang miste, en zy het gefluister der ontstelde bedienden bespeurde, vroeg zy naar hare dochter: men antwoordde haar alleen door tranen. Zy sprong van tafel op, de graaf zocht haar noch terug te houden...

BENVOGLIO.

Zy moet het eens weten....

De heer CAPELLET.

Welke verwyten zal ik hooren!.. Ga, Laura! dat de graaf maar niet hier kome! Ik zoude myne vervloekingen niet kunnen inhouden.— Spreek.. zeg,.. wat gy wilt!... dat ik hem maar niet zie!.. Ik hoor reeds het doordringend geschrei myner vrouw door het huis...

(Laura vertrekt.)

ZESDE TOONEEL.

De heer CAPELLET, Mevr. CAPELLET,
BENVOGLIO.

Mevr. CAPELLET, *vol angst de kamer inkomende.*

Waar is myn kind! myne Julia!... hier?... wat doet zy hier? *(Benvoglio treed een weinig voor haar, om haar van Julia af te houden: de vader staat ter zyde in diepen angst, en houd de handen voor 't gezicht.)*

BENVOGLIO.

Ik bid u om Gods wil, mevrouw, betoon thans die sterkte van geest, welke met uw karakter...
Me.

Mevr. CAPELLET.

Weg, weg!... *(Zy glipt by zynen arm voorhy: staat de banden samen.)* ó God! wat zie ik? Julia! Julia!... *(Zy valt op haar neder, en kuscht haar.)* Zy is dood! dood! dood! myn kind! myne dochter!... ontwaak!... ik sterf!... *(Zy valt in onmagt: Benvoglio ondervangt haar, en brengt haar in eenen arm-stoel.)*

De heer CAPELLET.

Louter vruchten uwer wreedheid! onmenschelyke Capellet!... louter verwyten! ó Benvoglio! kunt gy 't aanzien, en niet helpen?...

BENVOGLIO.

Ware ik almagtig, dan zou ik het doen. Zolang wy menschen zyn, hebben wy niet anders dan menschelyke toevallen te verwachten.

De heer CAPELLET.

Maar waarom trof de dood my niet?... my... dien wreedden niet?... dan had ik geen geweld kunnen gebruiken;... de onschuldige, elendige Julia leefde!... ik stond hier niet, als een rampzalige overtreder!... zag myn schuld hier niet voor my liggen!... geen vrouw, die het mischien het leven zal kosten!... den dag niet, die zwarter is, dan... dan... de hel!...

BENVOGLIO.

Julia is gelukkig, mynheer Capellet, gelukkiger dan gy denkt: zy zal tot blydschap ontwaken...

De heer CAPELLET.

Waarlyk gelukkiger dan haar moordenaar! wie was het?... ik! ik!...

BEN.

BENVOGLIO.

Gy zyt het niet! Uw oogmerk was goed!... Een weinig meer toegevendheid! (ik wil u uwe gebreken niet verzwigen;) maar hoe vele dingen zouden wy nalaten, indien wy vooraf de gevolgen wisten!

De heer CAPELLET.

Wat zegt gy! zekerlyk niet! indien ik 't voorheen geweten had...

BENVOGLIO.

Ach! uwe gemalin komt weder tot zichzelf! (*Mevr. Capellet staat, na eenige sterke adembalangen, de oogen op.*)

Mevr. CAPELLET.

Ach! myne dochter!

De heer CAPELLET.

Zie my niet aan, mevrouw, ik ben genoeg gestraft!

Mevr. CAPELLET.

Myne dochter! (*Zy valt weder in onmagt.*)

De heer CAPELLET.

Ongelukkige moeder! de elende zal haar het leven kosten! en ik ben dubbel een moordenaar! Groote God! wat zal 'er van my worden!

BENVOGLIO, *tegen de bedienden, die zich aan den ingang der zaal verzameld hebben.*

Lieve vrinden, brengt de elendige dame in haar kamer... (*Tegen den heer Capellet.*) Wy mogen haar aan dit voorwerp niet langer bloot stellen: een nieuw

toe-

toeval zou haar het hart breken. (*Men wil haar wegbrengen: aan den uitgang des rooneels bekomt zy weder.*)

MEVR. CAPELLET.

Ach! waar wilt gy met my heen?... Gy wilt my aan myne Julia ontrukken?... Nimmer! (*Zy loopt naar Julia toe, valt op haar neer, en kuscht haar.*) Ach! Julia! Julia! Julia! myn kind! myn eenig geliefd kind! (*Zy zygt op nieuw ter aarde.*)

BENVOGLIO, tegen de bedienden.

Zonder uitstel! eer zy weder bykomt.

(*Men brengt haar weg.*)

De heer CAPELLET.

Ach! Benvoglio!

BENVOGLIO.

Verzwaar uw hartzeer niet door akelige overdenkingen. De Voorzienigheid heeft het gewild: wy moeten ons aan hare schikkingen onderwerpen!

De heer CAPELLET.

Benvoglio!... Gy kent het verlies niet, dat myne ziel lyd! Gy kent de voortreffelykheden van deze liefstalige verbleekte niet! Gy weet niet, hoe groot de schat was, dien ik myn hart ontroofd heb!

BENVOGLIO.

Ik weet het, ik heb hare voortreffelykheden allen gekend, haar als myne eigen dochter bemind; doch gryp moed! Gy zult haar eenmaal wedervinden...

De heer C A P E L L E T.

Ach! my, ongelukkige! geef dien troost aan hare moeder! Ik mag my dien niet toeëigenen!...

B E N V O G L I O.

Mag ik u eenen vrindschappelyken raad geven? zo zy het deze, dat gy dit akelig voorwerp van u verwydert, en toefstel maakt...

De heer C A P E L L E T.

Hoe? ik zou my van myne Julia afscheuren? Neen! neen! Zy moet hier blyven! Zy moet weder ontwakken, of ik wil met haar sterven!

B E N V O G L I O.

Laat uwe reden rechter wezen! Zy en de godsdienst schryven u pligten voor, die niet mogen overtreden worden. Bedenk, dat uwe Julia, terwyl haar geest onzichtbaar om ons zweeft, noch in de dood voor rust niet vatbaar zoude wezen, indien zy een voorwerp uwer wanhoop ware! dat zy als een engel des lichts u gebied te leven, voor hare ziel te bidden, en haar lyk schielyk dat eenige te verschaffen, dat haar tegenwoordig ontbreken kan... rust!

De heer C A P E L L E T.

Rust, die wy haar in het leven niet vergund hebben... Gy hebt gelyk! Zy moet verlangen uit het huis van vervolging en van haat in het huis van vrede over te gaan. By doodsbeenderen en wormen zal zy geruster wonen, dan by my! Doch ik kan de zorg hare begravenis niet op my nemen: ik draag ze u op, Benvoglio; gy waart meer haar vader, dan ik!

BENVOLIO.

Gave God, dat de dienst, dien ik u bewyzen zal,
aangenamer ware!

De heer CAPELLET.

Zy moet op 't prachtigst begraven worden! Duizend
zielmisfen moeten voor haar gelezen worden: ik zal
my de schrikkelykste boete opleggen: in de kerk on-
zer begraafplaats zal haar een treurgesticht gebouwd,
en een gedenkteeken van de hand der grootste kunste-
naren, opgericht worden. Bessel haar ondertusschen
heden met alle mogelyke stilte ter aarde. De wae-
reld, de Montecchioos mogten den spot met myn ver-
driet dryven. Hoewel ik de minste reden heb de ver-
oordeeling der waereld te vermyden, daar de rechter
in myn hart my maar al te gestreng doemt!... My-
ne Julia! ik verlaat u voor eeuwig! Uwe moeder
mocht u omarmen!... Engel! Verheerlykte!...

(Hy vertrekt haastig.)

ZEVENDE TOONEEL.

BENVOLIO, *alleen.*

De geschiedenis van 't menschelyk hart! hoogmoe-
dig en laf hartig!... Hoe gaarne verschaft ik de droe-
vige moeder eenigen troost, indien het, zonder my
te verraden, mogelyk ware!... Doch dit verdriet zal
haar eenmaal door vreugde vergoed worden... Ik-
zelf ben hier zo beangstigd geworden! ik zou wen-
schen, dat ik nimmer aan dezen liefdehandel deelge-
nomen had!... Ha! Laura!...

AGTSTE TOONEEL.

BENVOGLIO, LAURA.

BENVOGLIO.

Kom, goede Laura! ik weet, dat gy uwe Julia zeer bemind hebt. Men heeft my de zorg voor hare lykbestelling opgedragen: gy moet in dezen laatste liefdedienst aandeel nemen!

LAURA.

Ik dank u!... gaarne, zeer gaarne!.. God en myn hart weten, hoe zeer ik haar bemind heb, hoe hartelyk ik haar beweene!

BENVOGLIO.

Zy verdiende het, het goede kind!... Doch, Laura, ik moet u iets in vertrouwen zeggen: ik ben zeer begeerig de oorzaak van deze schieltyke dood te weten, en wenschte wel het lyk tegen morgen in den grafkelder te openen.

LAURA.

ô Ja, doe dat toch!... Gy zult in haar hart voorzeker eenen naam vinden, die Paride niet beteekent, en dien gy en ik beter kennen!

BENVOGLIO, *een weinig ontsteld.*

Zou zy een' anderen...

LAURA.

Veins niet, mynheer Benvoglio! ik ben van nacht by 't afscheid geweest.

BENVOGLIO.

Is 't waar? Zyt gy daarby geweest?... Maar, om Gods wil, Laura!...

L A U.

L A U R A.

Wees gerust! zoude ik my niet van mynen heer de fcherpste bestraffing op den hals halen, omdat ik 't hem niet geopenbaard had? Men zou my hare weigering, men zou my hare dood te last leggen. Neen, neen, het geheim zal met my begraven worden: de goede Julia wist wel dat ik zwygen kon.

B E N V O G L I O.

Gy hebt gelyk! onze goede oogmerken zouden alszins eene slechte belooning ontfangen!... Maar, lieve Laura, ik wilde alleenlyk zeggen, dat de doodkist niet toegeschroefd moet worden; wy zullen zien...

L A U R A.

Zeer goed! ik zal daarvoor zorgen: ik ben zelf nieuwsgierig te weten wat het lieve kind mag overgekomen wezen!

B E N V O G L I O.

Wy zullen ons niet langer ophouden! de tyd ter gereedmaking is kort...

L A U R A.

Welk een droevige dienst! Myne Julia! myne goede Julia!

(Het gordyn valt.)

Einde van het vierde bedryf.

 V T F D E B E D R Y F .

Het tooneel verbeeld een' kerkhof. Aan de eene zyde ziet men den muur, en de poort, doorwelke men'er op komt. Het muurwerk naast de poort is halfingevallen, zodat men daarover klimmen kan. In 't verschiet ziet men een grafgewelf.

E E R S T E T O O N E E L .

ROMEO, PIETRO, *met eene blinde landtaren, en een breekyzer.*

P I E T R O .

Maar, om Gods wil, myn lieve, beste heer, wat wilt gy hier?... Had ik dit gedacht, nimmer had ik u de dood uwer Julia en hare begravenis ontdekt! ik dacht, dat gy, dewyl deze niet meer leefde, verre, zeer verre van Verona vlieden zoud!

R O M E O .

Ach! wat zegt gy?... Waar zy is, moet ik ook zyn!... levende of dood — ik verraderlyke, wreede, trouwlooze, ondankbare! Ben ik 't niet, die haar gedood heb? Had ik haar niet voorlang reeds aan de verflindende woede haars vaders moeten ontrukken? was het moeiljelyk derzelver uitwerksfelen vooruit te zien? hoe dikwyls wenschte de minnende vrindelyke duive de wicken van haren gaé na te vliegen! Noch
by.

by het laatste afscheid wenschte zy dit! en ik verliet haar?... Ha! dat deze graven u voor eeuwig inzwelgen, ondankbare! waarom verliet gy haar?... *(Hy slaat zich woedende op de borst.)*

P I E T R O.

Om Gods wil, myn beste heer!...

R O M E O.

ô Julia! Julia! was dit het afscheid, dat gy zo hartroerend zocht te vertragen! Gy wilde zonder my niet in uw' vaders huis achterblyven? Edelmoedige! Gy hebt uw woord gehouden! Ach! voor welk een huis hebt gy 't verwisseld! ô! Vergeef my, vergeef my! zagtaartig meisje! zielsbeminde! vergeef my! Ik alleen verdiende te lyden! ik beken myne schuld, en dewyl myn verdriet niet geweldig genoeg is om my te dooden, zo...

P I E T R O.

Myn waardste heer! let toch op het smeeken van een' getrouwen dienaar!... laten myne tranen u vermurwen! bedenk! de eenige zoon eens vaders, die u mint...

R O M E O.

De eenige!... was Julia niet de eenige dochter eens vaders, die reden had haar noch veel meer te beminnen? de eenige voortreffelyke van haar geheel geslacht? en stierf zy niet — en voor wien zal ik leven? voor wien, daar Julia niet meer is?

P I E T R O.

Schrikkelyk! Schrikkelyk! dat is, gy wilt...

ROMEO.

Ik wil... niets... Wat vraagt gy?... niets, niets van u, dan...

PIETRO.

Ó! Eisch niets van my,... niets kwaads! liever moogt gy my het leven benemen!... Ik weet wat ik doen zal!...

ROMEO.

Wat? wat, Pietro?

PIETRO.

De wacht, die achter gindschen kerkmuur staat, te hulp roepen!

ROMEO.

Zoud gy dat doen, Pietro?

PIETRO.

Zoude ik u zien.. ó! ik kan het niet uitspreken!.. De zelfsmoord is eene euveldaad, en zou ik eene euveldaad, zonder daaraan deelachtig te worden, kunnen toelaten, daar ik die verhinderen kan? Ó Myn beste, lieve heer, bedenk dit! ik bemin u! ó! ik bemin u!...

ROMEO.

Gy zyt een goed mensch! stel u gerust... Gy hebt nergens voor te zorgen!

PIETRO.

Wel, kom dan terug: verlaat deze vreesfelyke verblyven des doods! 't Is ras middernacht... Men moet de dooden laten rusten... Wat zult gy langer hier doen?.. *(Romeo staat al dezen tyd stil, en onbewegelyk, en met de oogen op den grond gevestigd.)* Hoor, mynheer! laat

laat toch de elendige Julia zagtelyk in haar graf rusten!
Gy zult haar niet uit haren doodslaap opwekken!

R O M E O .

Zeker, zeker niet! ó! dit is juist het schikkelyke!

P I E T R O .

Nu, kom dan!...

R O M E O , *die eene geveinsde gerustheid
vertoont.*

Ja, lieve Pietro... maar — gy moet my eerst een
dienst doen!

P I E T R O .

Gy zyt myn heer! wat beveelt gy?

R O M E O .

Ik wil slechts myne schoone, geliefde, eeuwig-
geliefde Julia noch ééns zien, slechts noch eens haar
het laats vaarwel zeggen, en dan — yllings met u
naar Mantua gaan; gaan, zo verre my myne voeten
dragen, zo verre de waereld zich uitstrekt!

P I E T R O .

Wat wilt gy toch aan een verbleekt, yskoud, ont-
zield ligchaam zien? Hebt gy ooit een lyk gezien?..
ó! wat akelig beeld! 't zal niet meer de bloeiende,
glansryke Julia zyn, die u noch den voorigen mor-
gen omarmde! Zy hoort u niet, zy ziet u niet, zy
voelt u niet... ach! myn goede heer!..

R O M E O .

Alles, alles waarheid! doch ik moet haar noch ééns
zien... Indien gy niet wilt, ga heen, verlaat my!..
Gy bemint uwen Romeo niet meer!..

Julia?.. myner Julia, voor wie my de gantsche waereld eene te geringe woonplaats schein!.. Welk een affchuwelyk gezelschap!.. dit — niets meer dan dit, is hetgeen van ons overig blyft... ach! eerlang ook van my slechts overig zyn zal!.. Julia, Julia, waar zal ik u zoeken?.. Twee noch geheelnieuwe doodkisten!.. ha! de eene is voorzeker Tebaldoos doodkist!.. ó Tebaldo, Tebaldo, hoe schrikkelyk word gy gewroken!.. neen, deze straf verdiende ik niet!.. myne schuld was zonder voornemen, was uw eigen wanbedryf! Gy straft my harder, want uw dood is Juliaas dood, en de myne... Doch onze vyandschap zal hier een einde nemen! de dood zal ons verzoenen!.. wy zullen vreedzaam in dit graf by elkander wonen, vreedzaam zullen onze beenderen onder elkander vermengd liggen, dewyl ze by Juliaas gebeen- te liggen!... doch... wat vertoef ik?.. Julia roept my!.. ach! deze moet hare doodkist zyn... zy trekt myn hart naar zich toe!... weg! weg! wangunstig dekfel, dat haar voor my verbergt!... *(Hy sloot aan het dekfel: het valt neder, en vertoont Julia: by springt een paar treden terug.)* ó God... *(Vervolgens werpt by zich by haar neder, kuscht haar de handen: buiten staat om een woord te spreken, drukt by zyn doodelyken angst door alle gebaarden der geweldigste smarte uit: eindelyk breekt by uit in tranen.)* ó!.. *(Snikkende.)* welkome tranen!.. vloeit! vloeit! vloeit! och! mogt myn leven met u wegvloeijen!.. Julia, Julia! myne egaë! myne beminde! zyt gy het?.. ja, gy zyt het!.. Zie, hoe de vrindeyke schoone lagcht!.. lagcht, alsof zy sliep?.. Slaapt gy? ó! ont-
waak

waak dan! Ontwaak, laat ons vlieden! geen toeval, geene verwydering, geen tyd zal ons scheiden!.. Zie uwen Romeo aan uwe voeten! Zie, hoe de droefheid over u hem afmartelt, erbarm u over hem!.. ó Julia, Julia, Julia! Gy hoort my niet? myne zuchten treffen u niet?.. Gy waart anders immers niets, dan liefde en medelyden! kunt gy my zien wanhopen, kunt gy my zien sterven?.. Gy, wie eene korte scheiding schrikkeliker dan de dood zelfs was?.. Ongelukkige scheiding!.. ach! zy was het, die u uw edel leven roofde; zy was het, die den geest aan uw bekoorelyk ligchaam onttrok, die u in 't graf gevoerd, u de verderving en den wormen ten buit gegeven heeft!... Verschrikkelik!... en ik zoude terug vlieden, u hier laten? U hier alleen laten? U vergeten?.. Neen, ik wil sterven, ik wil u noch eens omarmen, en in uwe omarming — sterven... Kom, zegenryke drank, die my met haar in de dood vereenigen zult!.. Het leven was te afgangstig om een paar harten, gelyk de onzen, vereenigd te zien!... Kom! (*Hy krygt een flesje voor den dag; ondertuschen hoort by Pietro, die zagtyes hierby gesloopen is, om te zien wat 'er gebeurd.*) ras naar binnen! (*Pietro word gewaar, dat by iets aan den mond heeft gezet, springt toe, en valt hem in de armen.*)

D E R D E T O O N E E L .

R O M E O , P I E T R O .

P I E T R O .

ó Myn waardste heer, wat hebt gy daar? wat doet gy?

R o .

ROMEO, *het flesje wegwerpende.*

't Is gedaan!

PIETRO, *sidderende.*

Wat? wat?

ROMEO.

Ik heb een' versterkdrank ingenomen...

PIETRO.

Een' versterkdrank? ik vrees... vanwaar kreeg gy dien?

ROMEO.

Een monnik uit het gindsche klooster heeft my dien drank voor al myn goud overgelaten, en wanneer gy hem eens wederziet, moet gy hem daarvoor danken!

PIETRO.

Doet hy zulke wonderen, dat hy u van uw verdriet bevryd, ... ô ja! dan zal ik het doen! Maar...

ROMEO.

Hy doet noch meer!... Ziet gy hier myne geliefde Julia, de schoonste, de beste onder de menschen; ziet gy haar?..

PIETRO.

ô Jammer, ô Jammer!

ROMEO.

Weet gy, hoe vurig ik haar beminde?

PIETRO.

Maar al te vurig voor hare rust en gelukzaligheid!

ROMEO.

Dus zult gy ook weten, dat ik zonder haar niet leven kan!

PIE-

P I E T R O.

En waarom niet? wy kunnen onze vrienden beklagen, maar de droefheid moet ons niet dooden!

R O M E O.

Kan een ligchaam zonder ziel leven? Was Julia myn ziel niet?.. Ziet gy, deze drank vereenigt ons, vereenigt ons weder voor eeuwig!

P I E T R O.

ô! Om Gods wil, mynheer, zo hebt gy inderdaad vergif...

R O M E O.

Noem het niet zo, geen vergif! ware het dat, zo zoude het my in 't leven behouden...

P I E T R O.

ô! Wat hebt gy verricht! zulk eene misdaad!... en ik! kon ik onbedachtzaam genoeg zyn, om te gelooven, dat my uw degen veiligheid genoeg... (*Hy werpt dien moedeloos weg.*)

R O M E O.

Is het eene misdaad, zo ontferme zich God naar zyne oneindige barmhartigheid!

P I E T R O, weenende.

ô Myn beste, liefste heer, ik zal ras gaan...

R O M E O.

Laat af! waarheen? Ween niet! (*Romeo droogt hem de oogen af, en neemt hem by de hand.*) Gy zyt een getrouw vrind van my geweest, ik bemin u, en ik hoop, gy zulk my noeh in 'myne dood uwe getrouwe diensten niet weigeren!...

P I E T R O.

P I E T R O.

Wat, wat? laat my heengaan! om Gods wil...

R O M E O.

Noch maar een gering bevel!... Daar, geef dezen brief mynen goeden vader: hy behelst myne treurige gefchiedenis, en eenige fchikkingen ten aanzien myner bedienden!... Ik heb u niet vergeten, myn goede Pietro!

P I E T R O.

Ó! Ik wil niets, ik verlang niets! leef, en bemin my!...

R O M E O.

Doch voornamelyk eene smeekende bede, dat myn vader my in dit graf aan de zyde myner Julia begraven laat!

P I E T R O.

Romeo! ik bid u, laat my slechts los!...

R O M E O.

Ik weet, myn vader bemint my te zeer, dan dat hy my niet alles vergunnen zoude!

P I E T R O.

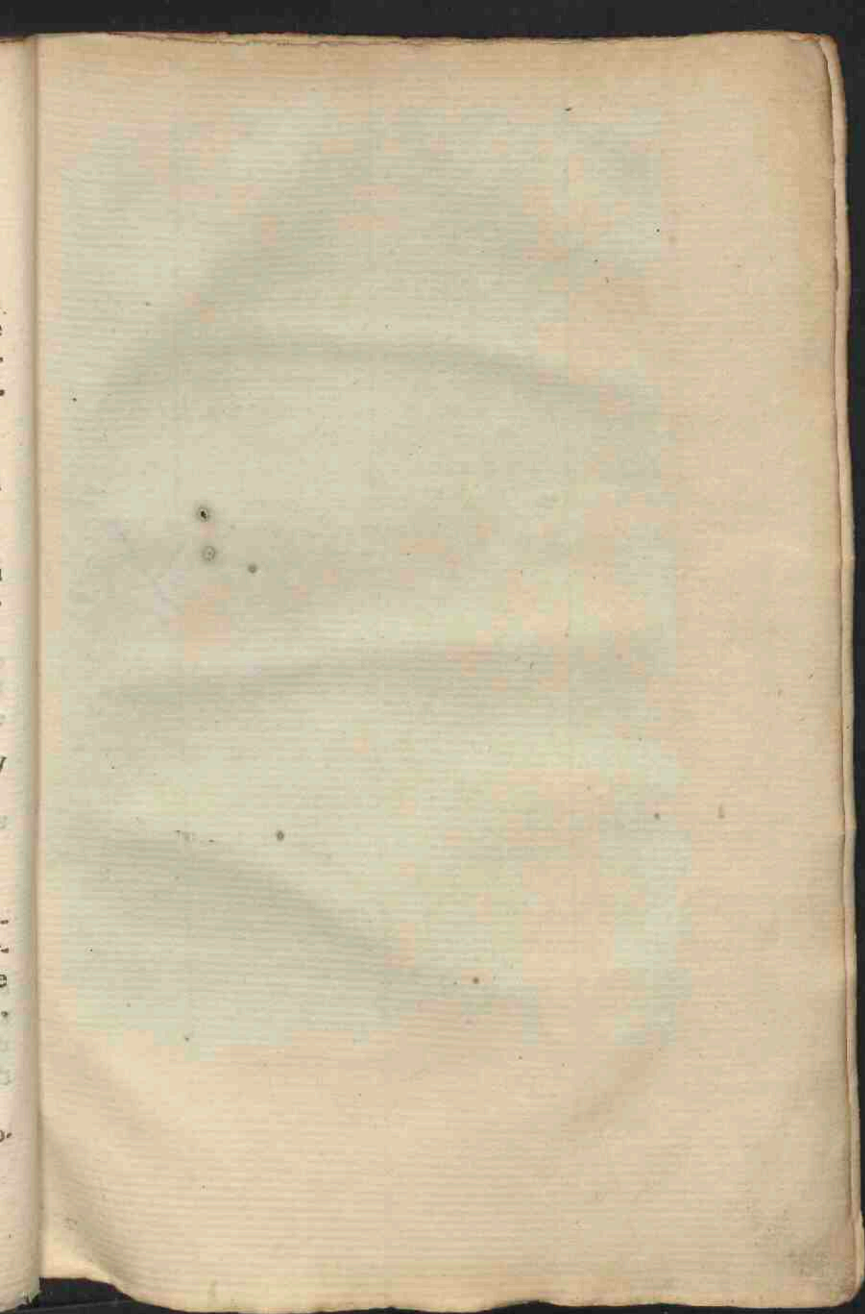
Arme, arme, ongelukkige vader!...

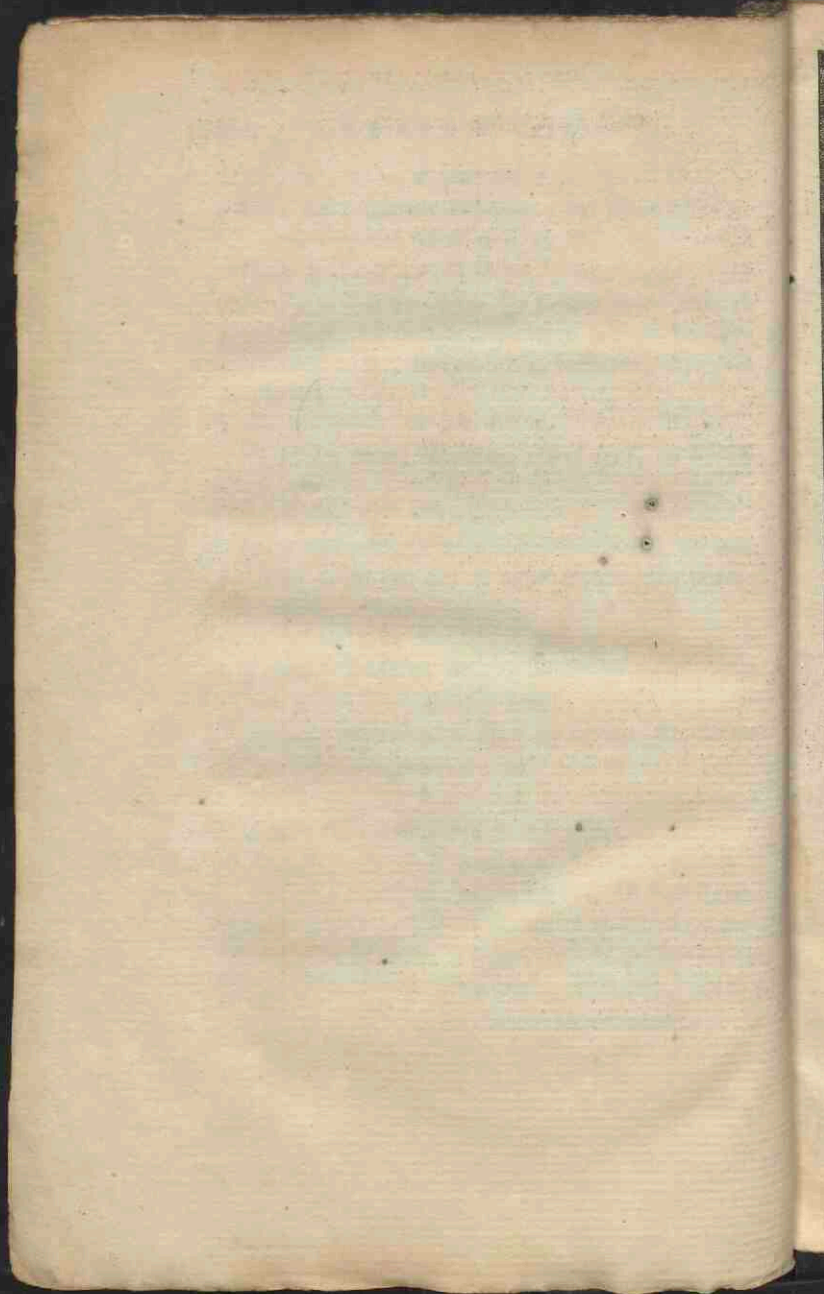
R O M E O.

Vaarwel!... Ik kan niet meer!... Ik voel de naderende dood!... Het vergif begint allengs door myne aderen te kruipen: eerlang, eerlang zal het tot de bron myns levens genaderd zyn!... Hoe laat is het?..

P I E T R O, op het horologie ziende.

Half twaalf.

Reas. Vindles, no. 10 July 1715.

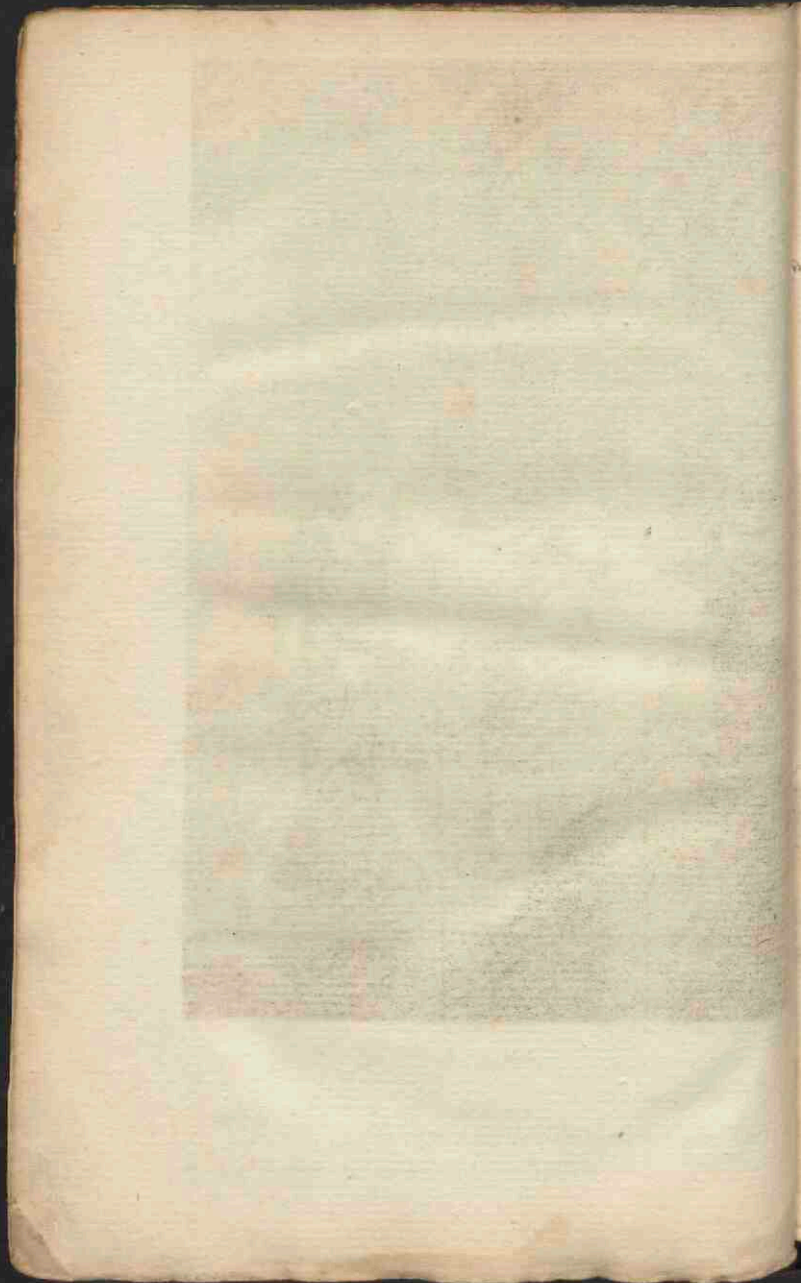
JULIA.

Romeo!—

ROMEO.

Julia!— is't mooglyk!— leeft gy, of

JULIA en ROMEO. V^{de} Act. IV^{de} Scen.

ROMEO.

In een half uur... (*Hy laat hem los.*) nu kunt gy gaan!

PIETRO, *in 't beengaan.*

Ik zal ras om hulp loopen! Och! ware hy noch te helpen!

VIERDE TOONEEL.

ROMEO; *vervolgens* JULIA.

ROMEO.

Nu weder naar myne geliefde Julia!... (*Hy gaat naar hare doodkist, buigt zich op zyne eene knie neder, vat met zyne linkerhand hare rechter, en zyne rechter staat by om haar heen.*) Hier!.. hier, op myne kniën wil ik den dood aan uwe zyde verwachten... ô Julia! Julia! Uw naam zal my sterken! my in deze duisternis toelichten! by den laatsten doodschok... (*Hy houd hare hand tegen zyne wang gedrukt, terwyl by bevig verschrikt.*) Hemel! bedriegt my myne verbeelding, of verwarmt myne liefde Juliaas ligchaam!... hare hand schynt my laauw te worden!... (*Hy houd hare hand styf vast.*) Ach! een polslag! twee! drie!.. Is het waar? of is 't een aangename droom?... (*Zy ademt eenen diepen zucht: Romeo springt op, en ziet haar styf aan: zy slaat de oogen op, en na het lozen van noch een' diepen zucht:*)

JULIA.

Romeo!...

R O M E O.

Julia! ... is 't mogelyk! ... leeft gy, of...

J U L I A, *zich oprichtende.*

ó! Zyt gy daar, geliefde myner ziel?.. (*Zy valt hem om den bals.*) Gelukkig! gelukkig!.. Hoe angstig was myne sluimering! ik zag u onder niet dan vreesfelyke gedaanten! ... ó Wat vreugde! dit oogenblik is al den kommer, al het lyden, dat ik om u wentwil uitgestaan heb, duizendmaal waard!... Dus vind ik u by myne ontwaking noch eerder dan Benvoglio!... dat is een vriend!... (*Romeo vertoont zich in eene bedwelming van angst en vreugde, die by beurtelings uitdrukt.*) Maar, liefte man! waarom vertoeven wy in deze schrikverwekkende woning? kom! laat ons van hier wyken! spoedig weg, verre weg van Verona! wanneer Benvoglio ons niet vind, zal hy wel weten, wat hier gebeurd is.

R O M E O, *baar ombelzende.*

ó Gy leven van myn leven! Gy, beste, geliefdste wederhelst! welk eene verrukkelyke vreugde!... ik kan ze niet uitspreken; — neen — maar gevoelen — gevoelen. Gy leeft noch? Gy zyt niet dood? ik sluit u in myne armen?... ó Julia!

J U L I A.

Ik verwonder my over uwe verwondering!.. Heeft Benvoglio u geene naricht van eenen slaapidrank...

R O M E O.

Niets, niets, ik weet niets van Benvoglio...

J U L I A.

Dus ook niets van myn op gisteren vastgefteld huwlyk

lyk met den graaf van Lodrona, waaraan onze vriend my door dit middel onttrokken heeft?..

R O M E O.

Niets, van alles niets!...

J U L I A.

Hoe komt gy dan hier?... doch ik zal thans niet onderzoeken: genoeg, dat ik u heb, u houde, om u nooit weder ontrukte te worden... nooit... nooit!... Laat ons niet langer vertragen! kom! ik yze hiert zonder u, zou my reeds de vrees gedood hebben! Gy zult my alles verhalen.

R O M E O, haar droefgeestig aanziende.

Ach! Julia!

J U L I A.

Gy zucht, beste der mannen?.. waarom zucht gy? wat ontbreekt 'er om ons geluk volkomen te maken?

R O M E O.

Ga, myne geliefde gade!.. vraag my niet!.. verlaat my — verlaat my!.. daar — daar...

J U L I A.

Wat zegt gy?.. twyfelt gy noch, of ik leef?

R O M E O.

Ach! is ooit vreugde — ooit smart de myne gelijk geweest?.. Julia! Julia!.. ik moet hier blijven — ik moet...

J U L I A.

(Zy stoot met haar' voet tegen het glaasje, waan uit Romeo het vergif ingezwolgen heeft, en neemt het op.) Ach! wat is dit? (Zy ziet het slyf aan, begint te sidderen, en ziet weder Romeo aan.) Romeo!...

R O M E O.

Gy weer alles!

J U L I A, *hard op schreeuwende.*

Wreedart!...

R O M E O.

Noem my dus niet! beschuldig den Hemel, beschuldig het tirannig noodlot!.. ó Gelukkigst en verschrikkelijkst oogenblik myns levens! gy geeft my alles, om my alles te ontnemen!... Met u, myne beminde, wilde ik sterven, toen gy dood waart: dit kon ik doen!... maar gy leeft! och! kon ik met u leven!... ach! dit kan ik niet!... Pietro, dien ik tot u zond, bragt my de schrikkelijke tyding van uwe dood;... ik ylde herwaarts — om met u — te sterven... Gy leeft weder, gy leeft:.. doch ik... 't is gedaan!

J U L I A.

Wee my! Welk eene onuitsprekelyke elende! ó God! God! God! ontferm u over ons!... ó! Moest ik den dag weder aanschouwen, om het schrikkelykste van al wat schrikkelyk is te zien!... moest ik herleven, om dubbel, tienmaal, duizendmaal weder te sterven?.. in Romeo te sterven!... Hemel en aarde en alle elementen! stort op ons neder!.. Vervloekte Benvoglio! hoe schandelyk hebt gy ons bedrogen!... (*Zy valt Romeo om den bals.*) ó Romeo, myn leven, myn alles! Gy sterft voor my, en de dood zal ons niet scheiden!.. Neen — ik kan ook sterven!.. ik ben reeds met het vreesfelyk graf bekend; in uwe armen te sterven, kan veel minder verschrikkelyk zyn, dan zonder u...

R O

ROMEO.

Neen, Julia! gy moet leven! ik zie myn schuld!
 Pietro zeide 't my wel! ik had meer op de Voorzie-
 nigheid moeten betrouwen, ik ware dan gered, ik
 ware dan gelukkig geweest!.. dan waart gy het ge-
 weest!.. Laat myn voorbeeld u afschrikken!.. In Ju-
 liaas armen, ... ó! in hare armen te sterven — welk
 een wellust!.. Gy zult mynen vlugtenden geest noch
 inademen, ... my de oogen toefluiten!.. ó! Gy moet
 dit doen!.. Dan alléén zal ik in vrede sterven; .. dan
 alléén zal dit graf my eene woning van vrede wor-
 den!.. Ween niet, myne dierbare Julia! ween niet!..
 myn geest zal u onzichtbaar overal verzellen!... Ik
 gevoel...

JULIA.

Hemel! Genade! Genade!...

ROMEO.

Myne krachten — begeben my!.. myne oogen
 — worden duister!... evenwel zie ik noch —
 uwe engelachtige — schoonheid — ach!...
 ach!... ik sterf...

*(Hy zygt ter aarde, Julia werpt zich by hem
 op hare kniën neder, en ondersteunt hem.)*

VYFDE TOONEEL.

ROMEO, JULIA, BENVOLGIO.

*(Benvoglio komt door eene zydeur op den kerk-
 hof, met eene landtaren in de eene, en met den
 steutel des grafkelders in de andere hand: van
 verre ziet by reeds, dat de deuren open zyn,
 en by verschrikt.)*

BENVOGLIO.

Ach! wat 's dit?... zekerlyk is Romeo reeds hier...

JULIA, *zyne stem hoorende.*

Ha! Benvoglio!... Kom, verrader! kom, en zie, wat gy uitgericht hebt!...

BENVOGLIO.

Wel, heb ik geen woord gehouden?

JULIA.

Zie hier, booswigt!... Laat dit u antwoord geven!... (*Zy wylt op Romeo.*) daar — en daar... (*Zy wylt hem het vergifglaasje.*)

BENVOGLIO.

ô God! wat zie ik!.. hier heeft voorzeker een ongelukkig misverftand plaats gehad! Ik vlieg om hulp... (*Hy wil vertrékken.*)

ROMEO.

Vergeefs, Benvoglio!... vergeefs!... haast is 't gedaan!... myn hart is gebroken... Gy moet by Julia blyven!... ik laat u niet...

BENVOGLIO.

Des te treuriger! Ik zweer u, by al wat heilig is! noch eer wy ons den laaftten dag aan tafel plaatften, heb ik myn' getrouwften bedienden op weg naar Mantua met een' brief gezonden; reeds lang heb ik my verwonderd, dat hy noch niet weder hier is...

ROMEO, *zeer zwak, de oogen noch eens weder opstaande, terwyl by zyne laaftte krachten verzamelt.*

Ik zie,... het noodlot — heeft het dus gewild... Louter misbegrippen — zonder voornemen! zonder fchuld!

schuld!... Een ongelukkige val... met het paard...
eene valsche tyding door Pietro... van Juliaas dood...
ik ylde herwaarts, ... om ... om ... met Julia te ster-
ven... Te vroeg... ach! te haastig... verzwolg ik
den doodelyken drank... Zy leeft... (*Hy weent.*)
en zy moet... leven... Benvoglio, ... ik kan niet...
(*Hy zigt neder.*) ach! Julia!...

J U L I A.

Hy sterft! hy sterft!... Romeo! Romeo! Ro-
meo!... (*Nadat zy noch tot verscheiden malen toe
zynen naam uitgeroepen heeft, valt zy, onder de
uittingen der hevigste smart, gevoelloos op zyn lig-
chaam. En nadat Benvoglio alles aangewend heeft,
om haar weder te doen bekomen, staat zy de oogen
op.*)... Weg, wreedaart! verlaat my! verlaat my!...
wat baat my het leven, zonder Romeo! ... ik kan
niet leven! ik mag niet leven!... zonder Romeo!
(*Zy werpt zich weder op zyn ligchaam, en overstort
hem met hare tranen.*)... ô Gy, eenigst voorwerp
van alle myne wenschen en verwachtingen! geliefdste,
beste, dierbaarste man! myn alles! gy, al het geluk
myns levens... thans! al myn ongeluk! Uw bloem is
afgevallen! ach! gy hebt haar zelf afgesneden, en ik,
ik, ik ben de droevige oorzaak! Gy kwaamt te ster-
ven in de armen van haar, die u het sterkst bemind,
die u, boven alles wat in de waereld is, bemind heeft,
boven vader, vriend, moeder, alles!... Gy kwaamt
herwaarts, om uwe laatste zuchten uit te ademen, en
u aan myne zyde te begraven: ach! had gy kunnen
denken, dat ik u noch eerder beweenen zoude?...
Waar zyt gy nu, myn waarde!... zyt gy niet noch
by my?... ô ja! gy zyt by my, gy kunt buiten my niet
X 4 zyn!

zyn! gy hoort my! gy ziet my! uwe geliefde ziel zweeft voor my! ik zie ... ik hoor u! gy roept my toe! gy verwondert u, waar ik zolang blyf?... vrees niet! ik kom, ik kom. De snartelykste dood,... wat is die tegen een leven zonder u? eene gedurige foltering, eene eeuwige dood ... zonder u! ik kom, ik kom! slechts één oogenblik!... opdat wyne vrye ziel, met de uwe samenverbonden, gelykelyk opstygge, nimmer van u afgescheiden... Ik zoek slechts een middel... ó! waarom kost gy my niets in het ongelukkig glaasje overlaten? geliefde ... meinedige!... niet eenige doodelyke druppelen! (*Zy loopt in de uiterste vertwyfeling heen en weder, alsof zy op middelen peinsde.*)

B E N V O G L I O.

Om Gods wil, myne Julia! myne vrindin! myne geliefste dochter,... ja, gy zult myne dochter zyn, in myn hart, en in myne voorzorg!... Verwyder deze akelige gedachten! volg my! Ik heb Romeo als een' broeder, als een' zoon bemind! dit weer gy!... met gevaar van myn leven, van myn geluk, heb ik aan het uwe, aan uwe verbindtenis, aan de vervulling uwer wederzydsche wenschen, gearbeid. Beroof my nu ook niet van u!... ó! konden myne tranen Romeo weder opwekken, myne zuchten hem in 't leven terug roepen, zy zouden noch overvloediger dan de uwen stroomen, noch harder dan uwe zuchten klinken: maar hier is alles vergeefs! geen middel!... God heeft het zo gewild!... God!... Bedenk dit!... Menschenwysheid was onnut: ik dacht het hoogste toppunt van voorzigtigheid en schranderheid bereikt te hebben:

ben: ... maar, zie ... alles mislukt ons! besluit, bid ik u, besluit te leven! ... Wilt gy niet in uw' vaders huis terug keeren: ik zal u geleiden waar gy begeert te wezen, al ware het tot aan het einde der waereld! ... Wy zullen onderling voor de ziel van Romeo bidden... *(Terwyl Benvoglio haar overal met zyne gebeden volgt, doch zy alles door hoofdschudden en andere teekenen der wanhoop van zich afwyjt, stoot zy haar' voet tegen Romeoos degen, dien Pietro te voren, vol schrik, op't gezicht van den stervenden Romeo, weggeworpen heeft...)*

JULIA.

Ach! welkom!...

BENVOGLIO, *haar willende tegenhouden.*

Wat hebt gy? ... Geef hier! om Gods wil, geef hier...

JULIA, *zich uit zyn' arm wringende, rukt de sbede af, en stort zich in den degen.*

BENVOGLIO.

O Ramp!

JULIA.

Ha! getroffen! getroffen! ... *(Zy knarst een weinig op de tanden.)* Naar beneden! ... naar beneden! wederstrevige natuur! ... Op, myne ziel! ... Romeo gevolgd! — ach! — ach! — ach! ... God ontferme zich myner!

BENVOGLIO.

(Zy sterft.)

Schrik en angsten! waarom kunt gy my niet dooden?...

den?... De lieveling myner ziel!... En wie was oorzaak van hare dood?... ó Benvoglio! Benvoglio! vlied uit Verona! Bedien u thans van de gelegenheid voor uzelfen!... ó Gy, ongelukkige ouders! hoe groot zal uwe droefheid zyn! deerelyke gevolgen uwer onverzoenelykheid!... ó! dat gy ze met uwe eeuwigbeminde kinderen in 't graf mogt doen verzinken (*)!

E I N D E.

(*) In de eerste Hoogdaitfche uitgave volgen hier noch eenige tooneelen, waardoor de gefchiedenis wel volkomener word, maar die, dewyl het belang met de dood der beide verliefde perfonen ophoud, den aandacht der aanfchouweren niet meer kunnen bezig houden. Wy zullen ze, op het voorbeeld van den auteur, voor den meerbedaaften lezer laten volgen, en alleen vooraf herinneren, dat Pietro, op bladzyde 321. de laaſte regels, waar hy thans zegt: „Ik zal ras om hulp „loopen”, eertyds zeide: „Ik zal spoedig naar zynen vader „gaan”. Het vyfde tooneel floot Benvoglio met deze woorden: „ó Benvoglio, Benvoglio! waarom kweekte gy een „vuur... Ha! wie komt?...”. Hierop volgde het

ZESDE TOONEEL.

BENVOGLIO, De oude MONTECCHIO, PIETRO.

MONTECCHIO, *door Pietro ondersteund, den kerkhof overgaande.*

Ach! waar is myn ongelukkige zoon!

PIETRO, *gebeel ontſield.*

Ik weet niet... ik zie een' perfoon in den graf kelder ſtaan: deze kan Romeo onmogelyk zyn!... neen, hy was veel te zwak!

MONTECCHIO.

Hy zy wie hy wil! voer my'er heen, voer my'er
heen!

heen!... (Zy naderen: Pietro zeer vreesachtig: Benvoglio zoekt zich te verwyderen: Montecchio fryd hem den weg af: Benvoglio herkent hem.)

BENVOLGIO.

(Ter zyde.) „Ik ben een man des doods”. Montecchio!... Hemel!.. wat zoekt gy hier? verwyder u! ik bid u om alles wat in de waereld is, bespaar u de afgrysfelykste vertooning!

MONTECCHIO.

ò! Hebt gy mynen zoon misfchien noch gered, Benvoglio!

BENVOLGIO.

Uw' zoon?...

MONTECCHIO.

Onken niet! 't is vergeefs! Pietro heeft my alles gezegd! Noch meer: — de brief van mynen Romeo... waar is hy? wat doet hy?...

BENVOLGIO.

Ongelukkige vader! Ziet gy my aan voor een' misdadigen! ik onderwerp my aan alle straffen, hoe onschuldig ik ook ben! ik wilde een paar vereenigen, dat naar de ziel reeds vereenigd was!... Julia zoude gisteren door haren onverbiddelyken vader aan den graaf van Lodrona uitgehuwlykt worden: — ik gaf haar eenen slaapdrank; zy wierd voor dood gehouden, en herwaarts gebragt: ik zond eenen bedienden naar Mantua aan Romeo, ten einde hy Julia in de nacht het graf ontrukken konde. De bediende is mis gereden: Romeo heeft van de vermeende dood door Pietro bericht verkregen: hy is gekomen, en eer zy noch ontwaakte, heeft hy vergif gebruikt...

MON-

M O N T E C C H I O.

Wee my! het is dan waar?... ó myn Romeo!...

B E N V O G L I O.

Julia is ontwaakt, en heeft hem niet overleefd!...

M O N T E C C H I O.

Ontzettelyk! myn eenige, geliefde zoon! geleid my tot hem, opdat ik met hem sterfe!...

Z E V E N D E T O O N E E L.

De vorigen; De heer C A P E L L E T, met een paar
wachten en eenige bedienden.

De heer C A P E L L E T.

(Tegen de soldaten.) Gy zegt, gy hebt volk heen en weder zien gaan, en in het graf van Capellet kermen gehoord? voorzeker wil men het ligchaam onzer Julia berooven!... Ha! meer dan te waar! ik zie volk. (Hy loopt met een' ontbloten degen op den grafkelder aan: Benvoglio bemerkt hem, en loopt hem tegen: ondertusfchen heeft zich Montecchio op eene knie naast zynen zoon nedergebogen, en hem met zyne tranen besproeid.)

B E N V O G L I O, tegen Capellet,
dien by in de ar-
men valt.

Hou op! wat wilt gy doen, mynheer Capellet?

De heer C A P E L L E T.

Wat geschied hier! zyt gy een roover, of wie zyn zy, die hier by u zyn?

B E N V O G L I O.

Ik smeek u, om uwe eigen rust, en gelukzaligheid, maak u niet noch elendiger, dan gy reeds zyt! vraag niet! keer terug!...

De

De heer CAPELLLET.

Hoe? ik zou niet zien?... ha! gy zyt een verrader! — Spreek op, wat willen deze menschen in myne begraafplaats, of... (*Montecchio, die den twist hoort, word door Pietro opgeholpen, en treed siddrend te voorschyn.*) Montecchio! myn ergste vyand!

M O N T E C C H I O.

ô Mynheer Capellet, wilde de Hemel, dat wy het nooit geweest waren, of dat wy een verzoenelyker hart gehad hadden!

De heer CAPELLLET.

Hoe! vermete! wat doet gy hier? Uw vervloekte zoon heeft mynen neef vermoord; wilt gy uw werk geheel volvoeren, en noch zyne asch of het ligchaam onzer Julia stoooren?

M O N T E C C H I O.

Ach! wees gerust! Gy zyt gewroken! Ik heb geen zoon meer, als gy — geene dochter meer!

De heer CAPELLLET.

Wat's dit, verrader! hebt gy my ook van haar beroofd?...

M O N T E C C H I O.

Met myn bloed zou ik haar het leven herkoopen, haar voor myne dochter houden, indien het mogelyk ware! en...

De heer CAPELLLET.

Ik laat my niet door schoone woorden misleiden; gy, uw zoon, uw huis, alles, wat van u een druppel bloeds heeft...

M O N T E C C H I O.

Ik bid u!..., ook de ergste vyand verdient, wanneer
hy

hy sineekt, gehoord te worden!... Kom, zie, en dan... ach! dan... lees dezen brief!

De heer CAPELLET.

Wat, dan! wat zal ik zien?... de vrucht des moords van Montecchio? eenen verteerenden Tebaldo? en... eene verbleekte dochter? (*Hy gaat met Montecchio: deze wylt hem zynen zoon.*)

MONT ECCHIO.

Zie hier! dit was myn zoon... ach! ... dit is uwe Julia!

De heer CAPELLET.

Julia... in 't bloed!... Hemel! wat is dat! (*Hy laat den degen vallen.*)

MONT ECCHIO.

Nu!... lees nu dezen brief!... lees de droevigste geschiedenis... en... terwyl gy met my over het verlies van onsbeider kinderen weent;... zo beweent onzen haat, onze... onverzoenelykheid!... O Hoe gelukkig hadden wy kunnen wezen!

(*De heer Capellet neemt den brief aan, en terwyl hy hem leest, trekt Benvoglio Montecchio ter zyde, en zegt hem het volgende in stilte.*)

BENVOGLIO.

O Montecchio, gy zyt een buigzaam, zagtzinnig, goedaartig man! Gy kent de hitte van uw' tegenstreever: indien hy my niet voor uwe oogen dooden zal, zo verzwyg hem het gebeurde met den slaapdrank. (*Montecchio geeft zyne toestemming door een' handdruk te kennen.*)

De heer CAPELLET, lezende.

Verbazend!... Onbegrypelyk!... Benvoglio, Ben-

Benvoglio!... Ik ben geheel buiten myzelven!... Montecchio! hier is de brief! — ik ontdek nu het gantsche raadfel van de wederspannigheid myner dochter... maar dat bloed — dat noch versche bloed...

BENVOGLIO.

Ik ben de zwaarste straf waardig, mynheer Capellet! Ik bespeur, Romeo heeft u in dezen brief ontdekt, dat ik aandeel heb gehad in zyne bedekte verstandhouding met Julia: doch zy was toen reeds de wanhoop zo naby, dat medelyden en ontferming...

De heer CAPELLET.

Ik wil thans weten, waarom Julia in haar bloed ligt?

BENVOGLIO.

Wy hebben haar voor dood gehouden... ach! Julia is het niet geweest!

De heer CAPELLET.

Julia niet dood!

BENVOGLIO.

Vermoedelyk heeft een stilstand in het bloed, en eene volkomen krachteloosheid harer levensgeesten, haar in dezen doodgelykenden toestand gebragt. Romeo was op de tyding harer dood herwaarts gesnel, om zich nevens haar te begraven; hy heeft vergif ingenomen: deze zyn getrouwe bediende, die het gewaar wierd, ylde tot my, opdat ik hem hielp. 't Was te laat: ondertusschen is Julia ontwaakt, zy heeft Romeos degen gegrepen, en zich nevens haren beminden het leven benomen... ó! Konde ik 't hare met het myne herkoopen!...

De heer CAPELLET.

Schrikkelyk! ontzettelyk!... Gy zyt strafwaardig, Ben-

Benvoglio!... noch komt my hier veel duister voor!... ik zal zien, wat my te doen staat — maar...

M O N T E C C H I O.

Mynheer Capellet, ik heb eene enkele bede! Wat geschied is, blyft onberroepelyk! doch vergun my deze! ik bied u in vergelding myn' gantschen rykdom, myne vriendschap — alles!... indien gy evenwel alleen door haat te bevredigen zyt, ... het overschot myns ongelukkigen levens aan. — Schenk mynen Romeo eene plaats aan de zyde uwer Julia in dezen grafkelder! — 't Is zyne jongste bede, en wanneer ik sterve... Ach! —

De heer C A P E L L E T.

Montecchio! ik moest een barbaar zyn, indien uw ongeluk my niet roerde, gelyk het myne u roert! — 't Geschiede! — Laat het graf onzer kinderen, het graf onzer vyandschap wezen! hoe veel elende, hoe veel ongeluk, hoe veel hartverteerenden kommer hadden wy ons en ons huis besparen kunnen!... Ik ben een hard — onverzoenelyk man geweest! — ik beweene het! — Schenk my vergiffenis!...

M O N T E C C H I O.

Ó! Dus heeft de dood onzer beminneuswaardige kinderen nog een goed gevolg gehad! — God zegene hen! — (*Hy omarint hen.*) Deze finartelyke dood vereenige onze geslachten tot gemeenschappelyke tranen over mynen eeuwiggeliefden Romeo, en uwe eeuwiggeliefde Julia!

1775.

E I N D E.

ANTONA MITTELMEIJER
Handel in Oude Boeken en Prenten
Kerkstraat 51, N. d. Leidsche straat
A. A. de Vries - Dordrecht

